

STELLA TACK

PŘELOŽILA JARMILA DOUBRAVOVÁ

TEMNÁ

SVATBA

ŠTASTNĚ AŽ NAVĚKY

TEMNÁ SVATBA

Ever & After, Die dunkle Hochzeit

© 2023 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována

bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jarmila Doubravová, 2026

Cover © Martin Kopecký, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7136-3 (pdf)

STELLA TACK

TEMA

SVATBA

ŠŤASTNĚ AŽ NAVĚKY

DÍL II.

PŘELOŽILA JARMILA DOUBRAVOVÁ

KING
COOL

Pro mého dědečka Leopolda,

... který sice splétal ty nejhorší copy na světě, ale zato s největší laskavostí.

... který se v zahradě oddaně staral o své slunečnice.

... který při sledování fotbalu samým rozčilením vždycky podupával nohama, jako když jezevčík vrtí ocáskem.

... který si vždy schovával čokoládu do šuplíku vedle pohovky. Nezlob se, dědo, ale já tu tvou skrýš objevila!

... který si pokaždé musel pobrukovat, když v rádiu začali hrát dechovku.

... který hrozně rád hrál se svými přáteli karty ve vinném sklípku.

... který mě vždy láskyplně hladil po vlasech.

... který ode mě nepřečetl jedinou knihu, a přesto na mě byl hrdý.

... který se na mě až do konce usmíval a ujišťoval mě, že si nemám dělat starosti.

... kterého jsem směla držet za ruku. Až do posledního dechu.

Chybíš nám, dědo.

Hrozně moc.

Doufám, že se znovu setkáme u slunečnic pod jabloněmi.

*S láskou
Tvoje Stella*

1.

V noci, když všechno spalo, vstala a vybrala ze svých cenností tři věci – zlatý prsten, zlatý kolo-
lovrátek a zlaté přadeno; troje šaty ze slunce,
měsíce a hvězd vložila do ořechové skořápky,
oblékla si plášť z tisícera kůží a obličej a ruce
si začernila sazemi.

Pak se odevzdala Bohu a vydala se na cestu...

z pohádky bratří Grimmů
„Kosmáček“

Ozvalo se šplouchnutí, jak moje nohy dopadly do kaluže. Voda mi přitom vystříkla až na lýtko a promáčela lem těch hloupých šatů, které byly tak objemné, že jsem se v nich stěží mohla pohybovat. Stáhla jsem si kapuci modrého pláště ještě víc do obličej, i když mi trochu bránila ve výhledu, a pokoušela se co nejvíc splýnout se stíny. Tep mi v uších bušil tak hlasitě, že jsem skoro nic jiného neslyšela, a na jazyku jsem cítila pachutí krve z prasklé žilky v plicích.

Se zasupěním jsem zadržela dech, abych přes divoké bušení svého srdce zaslechla případné kroky, které by nebyly moje. Moji tři strážci byli tiši jako závan větru a za dva týdny, co jsem byla věznem na maskárním karnevalu, si do paměti vstúpili každý můj

krok, pohyb a návyk. Tak dokonale, že jsem si doslova nemohla ani uprdnout, aniž by to některý z nich nepředvídal.

A o něm jsem už vůbec začínat nechtěla. Byl jako stín, který mě neustále sledoval, a nejen to, on sám *byl* tím stínem. Nedomnívala jsem setřást pocit, že si se mnou hraje jako kočka s myší. Pouštěl mě, nechal mě utéct, jen aby se po mně znuzeně natáhl a v posledním okamžiku si mě znovu přitáhl k sobě. Pokaždé, když jsem se znovu pokusila o útěk, to ve mně vřelo vzteky, protože jsem si byla víceméně jistá, že on si to ve skrytu užívá, což celou věc činilo ještě bizarnější. Moje snahy utéct se kvůli němu měnily ve hru. Kvůli němu jsem se stala něčím, s čím si lze hrát... A s každým nezdařeným pokusem moje bezmoc vzrůstala. Byla jsem stále slabší a on stále silnější.

Už jen ta myšlenka mě přiměla vztekle zaskřípat zuby.

„Na co čekáš? Běž už. Cesta je volná,“ zapípalo to pod mou paží.

„Pssst,“ sykla jsem a přitiskla k sobě ptačí klec těsněji. Ptačí klec, v které seděl vrabec a zoufale se malými pařátky držel na bidýlku, aby to s ním při mém divokém úprku neházelo sem a tam.

„Měla bys –,“ začal vrabec.

„Drž zobák, Avery,“ zasyčela jsem na svého bratrance, který se uraženě načepýřil. „Víš, co se stalo posledně, když jsme si mysleli, že je vzduch čistý.“ Významně jsem se podívala na jeho smrsklou a opeřenou postavu. Avery při této nezdařené akci přišel jednoznačně nejvíc zkrátka. Doslova. Byl prťavý.

„Tentokrát radši neukradneme žádného koně,“ ozval se Avery.

„Kdo taky mohl tušit, že dokonce i koně jsou tu zlí? Že nás skoro udupou k smrti a dovláčou zpátky?“

Vrabec vydal zvuk, který zněl skoro jako opovržlivé odfrknutí. „Všechno tady je pošahané.“

To bylo slabé slovo. Ještě nikdy jsem nezakusila takový strach jako v posledních dvou týdnech svého života. A to nemluvíme o drobných krutostech, které si Black vymýšlel pro své potěšení.

Ještě teď jsem se otrásla při vzpomínce na ten hrozný pocit, když mi do ucha vlezl hmyz a donutil mě vyžvanit všechny mé myšlenky. Nesnášela jsem tyhle škvory.

Přitiskla jsem k sobě Averyho těsněji, přikrčila se a znovu se rozběhla do stínů temné uličky a kolem náměstí, které se před námi otevřelo. Obloha nad námi potemněla do hluboké šedi, jako kdyby se ze světa po západu slunce pomalu vymývaly barvy. Ale karneval nikdy nebyl úplně ponořený do tmy, dokonce ani v noci. Na to byl příliš hlasitý, přecpaný návštěvníky a pestrý. Jako kdyby se tohle místo úmyslně snažilo vyzařovat tolik života, aby přilákalo co nejvíc lidí. Jakmile ale byli uvnitř, ven už se nedostali. Nikdo z nich. Bylo to jako gigantická masožravá rostlina.

Hranice karnevalu se odtud daly rozeznat jen slabě jako okraj lesa. Stín, který byl výrazně temnější, zatímco karneval zářil o to jasněji. Musím se jen dostat k té hranici a zmizet zároveň s nocí. Zmizet v ní.

Dnes bylo navíc novoluní. Jestli mám vůbec nějakou šanci splynout s nocí, tak je to dnes. Prostě to musí vyjít. Jinou možnost už jsme neměli. V posledních dvou týdnech jsme Avery a já zkusili všechno možné, abychom se odsud dostali. V nitru jsem už byla unavená, zuřivá a bezradná. Zela ve mně díra, kterou jsem neznala. Byla temná, velmi temná... a čím déle jsem tu byla – u něho! –, tím to bylo horší. Nesmím to vzdát. Měla jsem strach, co by se ze mě stalo, kdybych to vzdala.

Stáhla jsem si kapuci ještě hlouběji do obličeje a rozběhla se. Smích návštěvníků karnevalu sem doléhal jakoby odevšad a odnikud současně. Stejně jako vůně růží a cukru. Dokonce i drobný deštěk byl teplý, zářil diamanty a nasládle voněl. Hudba tahala a trhala za mé svaly, mátla mi myšlenky, ale já jsem měla nacvičený kašdický krok, věděla jsem, co dělám.

Neposlouchej, dýchej co nejměleji, neďívej se tam.

Upřela jsem pohled na pevný bod před sebou a rozběhla se, jak nejrychleji jsem dovedla. Snažila jsem se ze všech sil

nenechat se ukolébat světem kolem sebe. Moje šaty jemně šustily, jak jsem běžela přes klenutý skleněný můstek, ale namísto abych dál pokračovala po cestě, zastavila jsem se na něm a podívala se dolů. Bylo to hluboko. Stačil jeden skok, aby člověk přistál v ledové vodě, ale po břehu se táhla úzká pěšinka a na rozdíl od veškerého okolního karnevalu byla v temnotě. Jako kdyby se světlo tohoto světa zaleklo.

Uštvané jsem se ohlédla přes rameno, postavila Averyho klec na zem a odmotala si z těla prostěradla, která jsem prve svázala dohromady. Přivázala jsem improvizované lano ke skleněnému zábradlí a nechala ho proklouznout mezerou dolů. Jeho konec se okamžitě nasákl vodou z kanálu.

„Tak jo...“ Roztřeseně jsem se nadechla a vydechla a popadla klec za pozlacený kroužek, zatímco můj bratranec se neklidně rozhlížel, jestli nás někdo nepronásleduje.

Bylo téměř nemožné držet se pevně lana a zároveň nepustit klec, ale neměla jsem na vybranou – leda bych chtěla Averymu dopřát nedobrovolnou koupel. Pomalu jsem se spouštěla dolů. Svaly se mi třáslly napětím. Upřeně jsem sledovala uzly a modlila se, aby vydržely. Avery a já jsme se kývali sem a tam. Lano drželo... alespoň zatím.

„Raino, ježí se mi všechno peří na krku. Povídám ti, že vědí, že jsme pryč,“ zasyčel na mě Avery.

„Však já to zvládnou,“ zavrčela jsem, i když mi ramena hořela bolestí. Ta hloupá klec byla hrozně těžká. Nejraději bych ji nechala spadnout, pustila se a zuchla taky. Ale namísto toho jsem zařala zuby a pokračovala ve spouštění.

Látka mi odírala ruce a to pálení vysílalo vlny bolesti od prstů až do ramenou. Šaty mi pleskaly kolem nohou v nárazech větru. Voda dole nám temně a hladově hleděla vstříc. Nasládla pachů krve se na mém jazyku mísila s něčím nakyslým, jak jsem supěla námahou.

Už to nebylo daleko. Od malé pěšinky mě dělilo už jen pár metrů. Jakmile jsem si byla jistá, že si nezlámu všechny kosti,

dál jsem neváhala. Trochu jsem lano vychýlila do strany, abych nepřistála ve vodě, a skočila. Vítr mě zatahal za vlasy a krátce nato jsem plnou vahou dopadla, až mi zapraskalo v kotníku. Averyho klec mi vypadla z ruky a kutálela se k vodě.

„Raino!“ vykřikl můj bratranec, s kterým to v kleci házelo jak s křečkem v kolečku.

„Sakra!“ S obličejem staženým bolestí jsem se vrhla za ním a klec zastavila, než se stačila překotit do vody. Můj bratranec se zoufale držel křídélkem za mříže, zobáček mu vyčníval ven, jen pár centimetrů od vody.

„Ježíšmarjá!“ zapípal.

„Promiň!“ Postavila jsem klec vedle sebe a na krátký okamžik jsem zůstala ležet na zemi. Déšť mi dopadal do obličeje a kapky mi jako slzy stékaly po tvářích. V noze mi cukalo, ale když jsem zakroutila prsty, byla jsem si přinejmenším jistá, že jsem si ji nezlomila.

Měla jsem štěstí.

„Proč jsou vlastně hrdinské činy tak bolestivé?“ otázala jsem se, zatímco můj bratranec, úplně rozčepýřený, vyletěl na své bidýlko.

„Možná proto, že nejsme žádní hrdinové, ale školáci, kteří navíc byli ještě moc líní na to, aby chodili na tělocvik?“ opáčil.

„No jo, to je fakt...“ Se zaúpěním jsem se posadila a zkřivila obličej, jak jsem se snažila postavit na nohy. Jak moc bych si přála, abych se právě teď mohla pohodlně usadit na pohovce, otevřít pytlík chipsů a dívat se na seriál na netflixu.

Pohovka tu byla, jenže ta stála u něho. A o chipsy bych se s ním nedělila za nic na světě. I kdyby se Coleovi podobal sebevíc. Při pomýšlení na Colea mnou projela tupá bolest, kterou jsem rychle potlačila.

Se zaťatými zuby jsem kulhala dál. Úzká pěšina zahýbala doprava, pryč od řeky. Pryč od všeho rozruchu. Tahle ulička byla můj úkryt. Nic víc než myší díra. Sem nikdo dobrovolně neza-bloudil. A když už se to stalo, zase se snažil co možná nejrychleji

znovu utéct do světa. Tady nebylo nic. Lesk, okázalost a magie tu chyběly, jako kdyby to byla jen polozapomenutá odbočka, zašlá, protože si nikdo nedal tu námahu, aby tento kout také naplnil barvami. Tohle byla odvrácená strana karnevalu. Trvalo mi skoro dva týdny, než jsem tuhle zapadlou uličku za vši tou vřavou objevila. S trochou štěstí o téhle skrýši nevědí ani moji strážci, ani *on*. Jestli mě ale přesto dopadnou, pak ani tahle myší díra už nebude východisko. A to by znamenalo, že padne i naše poslední možnost úniku.

Přitiskla jsem se ke zdi domu a postupovala opatrně dál, kolem křivé budovy, která vypadala, jako kdyby se hroutila pod svou vlastní vahou. Z přední strany možná byla pomalovaná a vypadala lákavě, ale její zadní stěna byla šedá, odprýskávala se z ní omítka a byla cítit plísní a vlhkem. Přede mnou se vynořily bytelné dveře. Nad nimi visel vývěsní štít, na kterém byl vidět obrázek muže, který se se zlomeným vazem houpal na provaze. Pod tím byl nápis: *U Oběšence*.

Byl to bar.

Objevila jsem ho už při svém posledním pokusu o útěk. Nebylo to ale místo, kde by se scházeli rozjaření návštěvníci karnevalu. Ne, tohle bylo místo pro netvory. A těch bylo v ulicích víc než dost. Jako kdyby vylézali z *jeho* stínu jako nějaký odporný hmyz. Shromažďovali se tady, vyměňovali si peníze, jedy, zbraně, lži a informace.

Jakmile jsem nechala bar za sebou, otevřela se přede mnou další ulička a vinula se jako dlouhý tenký had. Stěny domů tu byly zvláště křivé a zkroucené jako shnilé zuby v tlamě. Tma byla všepromokavá. Běžela jsem tak rychle, že jsem sotva popadala dech. Z dálky k nám doléhal smích a vibrující život, který se odehrával v srdci karnevalu. Ale tady vzadu to ke mně doléhalo jako zkreslená ozvěna. Znělo to posměšně a temně, což ještě vystupňovalo mou paranoi.

Zrychlila jsem ještě víc a běžela tak rychle, že jsem málem zakopla o lem vlastní hloupé sukně. Se zaklením jsem se zachytila

o stěnu jednoho domu a málem přitom upustila Averyho, který ve své kleci rozhořčeně mával křídly.

„Dávej přece pozor!“ zapípal.

„Dělám, co můžu,“ sykla jsem.

Přerývaně jsem lapala po dechu, který se ztrácel v mlhavých obláčkách ve vzduchu. Brzy bude zima. Asi. Abych byla upřímná, nevěděla jsem, jestli se od té chvíle, co se *on* probudil, roční období vůbec ještě řídí přírodním řádem. Bylo ale stále chladněji. Nebo mi to možná jen tak připadalo, protože se mi strach vkrádal do kostí.

Unikl mi ulehčený povzdech, když jsme se dostali na chodníček osvětlený staromódními pouličními svítilnami. Za ním byla vidět řeka, po které sem a tam proplouvali gondoliéři na svých gondolách a mizeli v nitru karnevalu. A za řekou? Tam už byl les. Nebyl tu žádný most, který bych mohla použít. Ten nejbližší se nacházel v centru karnevalové vřavy a jednou už mě na něm dopadli. Za mnou také nic nebylo. Takže zbývala jen jedna možnost.

Postavila jsem Averyho na zem a zahleděla se na vodu, která mi šplouchala u nohou. Viděla jsem na hladině samu sebe. Jinak nikoho. Žádnou druhou osobu, jak tomu bylo po celá ta léta, kdykoli jsem se podívala na nějakou zrcadlící se plochu. Nestál vedle mě žádný mladík s tmavými vlasy, který si mě dobíral, že slyšel, jak v noci chrápu jako motorová pila. Jak moc bych si přála, aby to všechno zase bylo jako tenkrát! Tenkrát, když jsem ještě Bafa nepovažovala za nic víc než za imaginárního přítele, nebo nanejvýš trochu dotěrného domácího ducha. Před tím, než se k životu probrala jeho bělovlasá verze a od základu změnila můj život. Při pomýšlení na něho se mi stáhlo hrdlo. Už se mnou nebyl a střepy, které ve mně zanechal, jsem ještě nedokázala stmelit. Tvář, do které jsem se zamilovala, se na mě nyní nedívala plna odevzdání, nýbrž se změnila v pokřivenou noční můru, která mě pronásledovala.

Zavřela jsem oči a úporně se snažila soustředit na přítomnost. Nesmím se nechat rozptýlit. Odhodlaně jsem sáhla za sebe

a otupělými prsty začala rozvazovat šňůrky svých šatů. Rozvázat je trvalo příliš dlouho, za chvíli jsem už za šňůrky jen trhala, až jsem je uvolnila aspoň natolik, abych se dokázala vymanit z té spousty hedvábí. Spodní sukně také přistály na hromadě u mých nohou. Čistě pro pocit zadostiučnění jsem jim uštědřila kopanec.

Zimou mi po celém těle naskočila husí kůže. Okamžitě jsem začala drkotat zuby. Zatraceně, na to, abych tu stála jen v bílém kombiné, bylo opravdu příliš chladno. Jenže v těch těžkých šatech bych šla bezpochyby hned ke dnu. Voda byla černá, jako kdyby do ní někdo vylil dehet. Už jen při vzpomínce na dehet a bytost, která s ním byla spojená, jsem se otrásla. A na krátký okamžik paranoie jsem si představila, že se z temné hlubiny vynořuje ruka a táhne mě k sobě.

Prudce jsem zamrkala a zahnala strach, jak nejlépe jsem dovedla.

Teď.

Teď, nebo nikdy!

Zhluboka jsem se nadechla, obrnila se vůči chladu, který bude ještě mnohem horší, a skočila do řeky, až to pořádně šplouchlo. Na milisekundu jsem necítila vůbec nic, dokud se všechny mé svaly naráz nenapjaly. Kůže mě pálila a měla jsem pocit, že jsem se proměnila v kostku ledu. Bylo to tak bolestivé, že jsem musela potlačit výkřik. Boty se mi nepříjemně naplnily vodou a způsobily, že jsem se cítila tak o deset kilo těžší. Sakra, na to jsem zapomněla. Třesoucíma se rukama jsem si je stáhla, rozpráhla se a mrštila jimi na druhý břeh. Přistály přesně, už na suchu. Pak jsem se otočila a popadla Averyho klec. Částečně se již ponořila do vody a můj bratranec se tiskl ke stropu, aby se vyhnul nechtěné koupeli.

„Musíme přijít na to, jak se ta zatracená klec otvírá,“ ozval se znepokojeně, jako kdybychom se o to poslední dny nepokoušeli.

„Jestli se neutopíme, tak to uděláme,“ opáčila jsem udýchaně a snažila se zůstat nad hladinou a probíjovat se řekou.

Na rozdíl od Averyho jsem nebyla dobrá plavkyně. Spíš těžkopádná kachna než labuť a navíc jsem měla dojem, jako kdyby mi z té zimy svaly ztěžkly nejmní trojnásobně.

„Ehm... Raino. Raino... Vždyť mě namočíš!“ zakrákal mi můj bratranec do ucha.

„Tak... zadrž dech,“ vypravila jsem ze sebe zajímavě a zoufale se snažila nenechat se váhou klece stáhnout pod hladinu.

Už to bude. Břeh byl blízko. Zdvojnásobila jsem úsilí, když vtom jsem to najednou uslyšela. Zasvištění křídel. Přímo nade mnou.

S odfrknutím jsem zvedla hlavu a uviděla nad sebou obrys jakéhosi ptáka. Tak tmavého, že splýval s nocí. Snažila jsem se pohybovat vodou rychleji, takže do klece šplouchalo ještě víc vody.

„Nevyšiluj!“ zasyčel Avery.

„Našli nás!“ sykla jsem v odpověď.

„To můžou být obyčejní ptáci. Moc nám nepomůže, když nás teď oba utopíš.“

„Krucinál...“ zavrčela jsem a pokusila se uklidnit tep a neztratit hlavu.

Avery měl pravdu. Může to být náhoda. Nemusí to být zrovna havrani. Pleskání křídel bylo ale stále silnější. A najednou tu byli dva ptáci a přilétal další.

„To jsou oni,“ konstatovala jsem suše.

„Ksakru,“ zamručel můj bratranec a já se nechtěně napila vody, když se jeden z ptáků snesl dolů.

Jeho tělo se otáčelo jako hrot šípu a řítilo se k zemi, provázené svistem křídel. Tělo bylo stále větší, štihlejší, svalnatější, až z něho ve víru odpadlo peří. Na břehu, ke kterému jsem právě chtěla doplavat, nyní dřepěla urostlá mužská postava v temném brnění, které připomínalo tuhou kůži, a bránila mi v cestě. Mužův obličej lemovaly rezavé vlasy, které měl svázané do ledabylého uzlu na šíji. Vysoko posazené lícní kosti, světlá pleť, pronikavě tmavé oči.

Melichar.

„Co tu děláte, moje princezno?“ otázal se a já ze sebe vyrazila tak neurvalé zaklení, že jeho obočí vylétlo do výše.

Prudce jsem se otočila, ale to už přistáli oba další ptáci v oblaku peří, které jim odpadalo z těl. V příštím okamžiku přede mnou stáli dva muži – jeden měl polodlouhé blondaté vlasy a druhý byl nakrátko ostříhaný a černovlasý.

Kašpar a Baltazar. Kašpar byl stejně světlý, jako byl Baltazar tmavý.

Kašpar mi připomínal vikinga. Jeho rozložitá ramena napínala látku jeho oblečení, kdykoli napjal mohutné svaly. Bradu, nos, a dokonce i rty měl hranaté a ve světlých vlasech, které mu spadaly na ramena, měl vpletené cůpky a drobné kovové plíšky, které při každém kroku cinkaly. Jeho pronikavě modré oči se na mě chladně dívaly.

Baltazar byl vysoký a spíš sportovní štíhlé postavy než neohrabaný svalovec, ale viděla jsem už, že zvedl větší váhu než ti dva ostatní dohromady. Byl neustále ve střehu a jeho pohled byl ostražitý. Neušel mu jediný můj pohyb. Levé obočí měl protáté dvěma kolíky a na jeho spodním rtu se skvěla široká světlá jizva, jako kdyby mu někdo ret rozpůlil.

Na první pohled by člověk neřekl, že ti tři muži jsou bratři, ale v jejich žilách proudilo dědictví Tří havranů. Když se poprvé proměnili v ptáky, myslela jsem, že jsem definitivně přišla o rozum. Ale tou dobou už byla magie jako virus, který prostupoval vším a pronikal nejen do krajiny, ale i do lidí.

Neměla jsem tušení, jak se dostali k *němu*, ale od chvíle, co jsem tu byla držena v zajetí, mi stáli tři bratři po boku jako moje osobní stráž a všude mě sledovali jako stíny.

„Princezno,“ pronesl teď i Kašpar. Ať byl ten chlap sebevíc atraktivní, v tomhle okamžiku jsem ho nenáviděla jako mor.

„Ne!“ vyštěkla jsem a šlapala vodu.

„Princezno, vylezte, takhle akorát nastydnete,“ pravil Meli-char přísně. Jeho rudé vlasy zářily i v temnotě.

„Já se k němu nevrátím!“ vykřikla jsem vztekle.

Kašpar naklonil hlavu a klesl na jedno koleno. „Princezno, prosím,“ řekl a vypadalo to, že snad vleze za mnou do vody.

Udýchaně jsem se podívala na Melichara. „Nech mě prostě jít, Melichare. Prosím.“ Nevypłakané slzy, strach a zlost se shlukly do knedlíku v mém krku a ztěžovaly mi dýchání.

Ale Melichar jen potřásl hlavou. „Musíte se vrátit. Princ je úplně bez sebe starostí o vás. Celá společnost je vzhůru nohama.“

Ten neřád!

Vypřívla jsem vodu a zavrčela: „Svoji starostlivost si může strčit někam.“

Melichar nehnul ani brvou. V posledních týdnech na mě dával pozor a já nedělala nic jiného, než že jsem na něho byla hrubá. Jen jeho hlas o stupínek potemněl, stejně jako jeho oči, skoro jako kdyby se stín ptačích per odrazil na jeho kůži. „Princezno, prosím. Nechceme vám ublížit, ale uděláme to, jestli nás k tomu budete nutit.“

„Jdi k čertu!“ zasyčela jsem a Avery sebou nervózně zazmítal v kleci. Měl z Melichara pořádný strach.

„Co uděláme?“ zeptal se.

„Plán Z,“ řekla jsem.

„My máme plán Z?“

Pohledem jsem utkvěla na kleci, která mě beztoho jen táhla dolů. „Teď už ano. Drž se pevně,“ zavrčela jsem na svého bratrance a rozpráhla se, což byl docela husarský kousek, protože jsem zároveň šlapala vodu.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Avery v panice.

„Plán Z,“ zařvala jsem a malý ptáček se pevně dráčky přidržel mříží.

„Princezno...“ začal znovu Melichar a v příštím okamžiku mu tvrdá klec přistála na hlavě.

Prásk.

Ozvala se hlasitá rána a ten náraz srazil Melichara na zem. Zařval překvapením a bolestí. Doufala jsem, že jsem mu zlomila nos.

Kašpar a Baltazar za mnou se dali spěšně do pohybu, ale to už jsem se škrábala z vody. Musela jsem vypadat jako napůl utopená krysa. Mezi prsty u nohou jsem cítila štěrk, trávu a bahno. Meli-char ležel natažený na zemi. Krev, jejíž původ jsem nedokázala určit, se mísila s blátem.

Vůbec jsem se nezastavila, jen jsem krátce zalapala po dechu, popadla klec a rozběhla se pryč. Nenáviděla jsem pomýšlení na to, že jsem tam musela nechat boty. Útěk bez nich bude těžší a moje nohy budou krvácet. Hlavní ale je, že se odsud dostanu. Rány se zahojí, svět však ne, pokud tu zůstanu.

„Princezno, stůjte!“ zařval za mnou Kašpar. Jeho hlas zněl jako burácení hromu, až mi po zádech přeběhl mráz.

Avery poplašeně zapípal, ale já neměla čas se dívat, jestli je v pořádku. Běžela jsem, jako kdybych měla v patách samu Smrt. Větve mě šlehalý po těle, jakmile jsem vběhla pod ochranu lesa. Okamžitě byla tma jak v ranci, což bylo přesně to, co jsem chtěla. Vzápětí mi ale došlo, že moji pronásledovatelé sice nevidí, kde jsem, ovšem ani já se nedokážu orientovat. Najednou jsem tvrdě narazila ramenem do stromu. Něco ostrého se mi zarazilo do nohy a přimělo mě vykviknout bolestí. Prsty u nohou se mi křečovitě sevřely, něco se mi škrábalo po noze nahoru a trhalo látku té zatracené spodničky. Kulhala jsem dál. Větvičky mě šlehalý do obličeje a tahaly mě za šaty, jako kdyby se mě neviditelné prsty pokoušely zadržet.

Horečně jsem se otáčela kolem dokola, zoufale hledala nějakou skrýš, možnost úniku, nějakou cestu. Ale tma byla neproniknutelná. Udýchaně jsem se opírala o stromy a nahmatávala si cestu vpřed po jejich drsné kůře, částečně porostlé mechem. Pořád dál a dál. Stromy tu stály tak těsně u sebe, že tvořily jakousi klenutou kupoli, která se nade mnou zavírala. Bez jediného paprsku měsíčního světla jsem měla pocit, že mě les spolkl jako nějaká příšera.

Najednou mě něco udeřilo do levé nohy.

„Auuu!“ Ze rtů mi unikl výkřik a tvrdě jsem dopadla na zem. Ptačí klec mi vyklouzla z ruky a já zaslechla zatřepotání.

„Raino?“

„Doprčic,“ vyrazila jsem ze sebe a plazila se dál. Jehličí, ostré větvičky a hlína se mi zarývaly do kůže a pod nehty. V holeni mi bolestivě tepalo, až jsem se zaklením stiskla zuby. „Avery?“ zašeptala jsem. Bolest a strach mi vehnaly slzy do očí. „Avery!“ zavolala jsem hlasitěji.

Nikdo mi neodpovídal.

Ach ne, ne, ne. Horečně jsem přejížděla rukama po lesní půdě. Kde jen je? Ještě před chvilkou jsem ho pevně držela. Ta hloupá klec se přece nemůže jen tak ztratit!

Srdce mi bušilo tak hlasitě, až jsem cítila krev na jazyku. Prsty jsem ohmatávala hlínu, ale nebylo tam... nic. Kde jen ta klec je?

„Av–,“ začala jsem a vzápětí zmlkla, protože jsem něco zaslechla. Svist křídel. Havraních? Strnula jsem. Zadržela jsem dech a snažila se něco uslyšet přes hlasité bušení svého srdce.

Šustění křídel znělo blízko, příliš blízko, a vzápětí se ozvalo zakrákání, které mi vztyčilo chloupky na krku.

Krááá.

Neodvažovala jsem se pohnout ani prstem, natožpak dýchat, i když jsem cítila šimrání dlouhých tenkých pavoučích nohou, které mi přeběhly po kůži a zmizely v záhybu mé košile. Napjala jsem se a semkla pevně víčka. Necukej sebou, nehýbej se, nekřič...

Krááá.

Krrááá.

Krákání bylo hlasitější. Znělo přímo nade mnou. Nehýbej se, nehýbej se...

Cítila jsem, jak se mi cosi škrábe vzhůru po páteři.

Krááá!

Zatřepotání křídel následované prasknutím větve. Ten pták letí... pryč? Zadržela jsem dech, až se mi zamotala hlava, ale třepotání se nevrátilo. Ticho mi tížilo uši jako olovo, a teprve když už jsem neměla daleko k omdlení, jsem se nadechla. Vzduch mi praskavě zarachotil v plicích.

Se zavzlykáním jsem si třela stehno, kde jsem bezprostředně cítila dlouhé chlupaté nohy, které po mně lezly. Otřásla jsem se hnusem a tak dlouho se zběsile oklepávala, až jsem přestala mít pocit, že po mně přebíhá armáda pavouků.

„Avery?“ zašeptala jsem přidušeně a slepě zatápala před sebou. „Avery?“

Ale můj bratranec neodpovídal. Nebylo po něm ani slechu. Puls mi tepal tak rychle, že jsem ho cítila až v krku, i když jsem se pokoušela zůstat klidná. Jen teď nezačít vyšilovat. Kde jen může být?

„Avery,“ zavolala jsem tak hlasitě, jak jsem se odvážila, což nebylo o moc víc než šepot. „Kde...“ začala jsem znovu, když jsem to náhle ucítila. Úplně jemně. Pohlazení po tváři. Skoro jako polibek, zašeptání, závan vánku. Reflexivně jsem po tom hrábla. Bylo to pero. Dlouhé a tuhé. Příliš velké, než aby mohlo patřit Averyho hnědému vrabčímu tělíčku. „Sakra!“ vyrazila jsem ze sebe a vzápětí nade mnou cosi zapraskalo a přistálo přímo přede mnou. Na obličej mi dopadla sprška hlíny a tlumený úder onoho dopadu se smísil s mým výkřikem, když jsem ucukla.

„Princezno.“

Kašpar.

Ten zatracený, mizerný viking.

V panice jsem se vyhrabala na nohy a chtěla utíkat dál, ale lýtkem mi projela bodavá bolest a já dokázala jen pomalu odkulhat. Cosi vlhkého prosakovalo po mých nohou a stékalo dolů. Každý krok byl utrpením a měla jsem pocit, že si naštipnutou kost v holeni pokaždé lámu ještě o kousek víc. V příštím okamžiku jsem klopýtla a narazila do jakési stěny.

„Uff!“

Vzduch mi vylétl z plic a pravděpodobně bych nepříliš jemně přistála na zadku, kdyby dopředu nevystřelily dvě paže a nesevřely mě. To sevření bylo tvrdé jako ocel a naprosto neúprosné.

„Nemůžete utéct.“ Ta slova zazněla v mých uších jako zavření.

Vykopla jsem nohou, což mělo asi stejný efekt, jako kdybych kopla do zdi. „Pust' mě!“ zařvala jsem a můj výkřik rozrazil temnotu.

„Je nám líto, princezno,“ pronesl kdosi. Melichar?

„Prosím!“ Třásla jsem se po celém těle, jak adrenalin rozechvěl všechny moje svaly. V tom okamžiku jsem si nepřála nic víc než vyskočit z vlastní kůže. Před očima se mi dělaly mžitky. „Nesmíte mě přivést zpátky k němu,“ úpěnlivě jsem žadonila a nenáviděla se za vlastní slabost.

„Je nám líto,“ opakoval jen Melichar. V příštím okamžiku jsem ucítila tvrdý náraz do hlavy. A kolem se rozhostila tma.

2.

„Venku je zima, že člověku dech zamrzá;
vítr šaty profoukne a trny mi je strhají z těla.“

z pohádky bratří Grimmů
„Tři mužičci v lese“

Šťastné konce jsou lež, tím jsem si byla jistá. Dokonce i bohové nakonec bídne zahynuli. A Sněhurka? Locika? Popelka? Osud jim všem nakonec nadělil mizerný život, v němž nechyběly podvody, zneužívání, věznění a otrava jedem. Po celý život mi moje babička vyprávěla, jak byli naši předkové milováni bohy, jak skládali zkoušky a za to se jim pak dostalo bohatství, štěstí, majetku, magie a manželů. Ženy byly na dvoře bohů vítané a byly šťastné až do konce svých dní, protože měly co jíst, spalý na měkké posteli a měly celé hejno dětí.

Jenže – a to na tom bylo to nejpodivnější – kdo ví, jestli se to opravdu stalo? Co když je to jen další pohádka, kterou si lidé vyprávějí? Stejně jako když náš pastor ve Woodley žvanil o nebi, aby nás zbavil strachu ze smrti. Neexistovaly žádné důkazy a nikdo nevěděl, co se po takzvaném šťastném konci s našimi předky opravdu stalo.

Absurdní bylo, že ten pochybný šťastný konec byl zřejmě cílem celé řady následnických generací. Proč? Abychom uléhali

do měkkých postelí, které jsme už beztak měli? Abychom získali půdu? Dům? Domy? Paláce? Peníze? Moc? Když se nad tím člověk zamyslel, to všechno byly cíle, kterých mohl dosáhnout i bez pohádkových princů, pokud pro to něco udělal.

Kolik pohádkových rodin se v průběhu let ocitlo na pokraji krachu jen proto, že jejich členové byli příliš blazeovani, než aby si našli „normální“ práci? Zavřeli se do svých starých sídel, obklopeni ještě staršími knihami a starožitnými cetkami, a čekali. Čekali, až jim magie a bohové dají to, co chtějí. Možná by se tohle všechno nestalo, kdyby staré pohádkové rodiny prostě nechaly minulost za sebou. Kdyby akceptovaly svou smrtelnost a nepokoušely se zoufale předstírat, že jsou něco víc než obyčejní lidé s obyčejnými potřebami.

Po tolik generací si následníci namlouvali, že jsou něco zvláštního, až nás to nakonec doběhlo. Ve snaze najít happyend jsme zničili sami sebe. Možná to byl smysl toho všeho. Úsloví „A žili šťastně a spokojeně až do skonání světa“ nakonec nebylo nic víc než sladká smrtící past.

Jak se zdá, do té tradice jsem se docela dobře zařadila i já. Měla jsem být chytřejší, měla jsem vědět, že ten krásný bledý mladík s vlasy bílými jako sníh je vlastně *on*. Ale ten něžný výraz v jeho očích, jeho mírná povaha a pocit, že mohu někomu důvěřovat, mě učinily naivnější, než jsem byla. Všem nám bylo jasné, že zlí hoši jsou sice vzrušující, ale tabu. Že by se od nich člověk měl držet dál. Že jsou nebezpeční. Ale *on*? Svým mírným úsměvem a něžnými slovy mě vlákal do domnělého bezpečí jako pavouk do sítě. A nakonec jsem se do jeho pasti dobrovolně chýtila. Stačilo mu jen trpělivě čekat. I když s *Colem* a *Blackem* to bylo ještě o něco komplikovanější. Ale stejně jsem se nemohla zlobit na nikoho jiného než sama na sebe... a na něho! Pořád a především na něho.

Právě teď bych možná neměla ztrácet naději, měla bych znovu najít svého bojovného ducha a sama se heroicky pokusit tuhle zoufalou situaci zachránit. To jsem ale také poctivě zkoušela.

Opravdu. Však jsem se kvůli tomu už dostala do nejedné šlamastyky. Pozvolna se mě ale zmocňoval pocit, že tohle hrdinství je také jen lež. Ne každou hrozbu lze porazit světlem, láskou a pravým přátelstvím. I kdybyste chláпка s bouchačkou v ruce milovali sebevíc, když pak doopravdy stiskne spoušť, nebudete o nic míň mrtví. Navíc jsem si pomalu ani nebyla jistá, proč se vlastně v tomhle příběhu sama považuju za to dobro, světlo, lásku a hrdinku. Kdo tvrdí, že hraju hlavní roli, která nakonec všechno zachrání? Možná že ani *já* nakonec nejsem nic víc než bezvýznamná vedlejší figurka. Třeba si jen myslím, že se tenhle příběh točí kolem mě, protože jsem nepostřehla, že se ve skutečnosti točí kolem někoho jiného. Jestli tomu tak opravdu je, tak jsem jen doufala, že opravdový hrdina tohoto příběhu si trochu pospíší. Moje situace byla víc než povážlivá a teď by se mi opravdu hodil někdo, kdo by mě zachránil.

V hlavě mi po té ráně tepalo bolestí tak prudce, že jsem musela přivírat oči. Dýchala jsem co možná nejmělečeji a pokoušela se nějak zpomalit čas, jen abych se na *něho* nemusela podívat. Cítila jsem ho jako chladný závan ve vzduchu. Neustále jsem ho vnímala a věděla jsem, že on mě vnímá také. Jako tlukot druhého srdce, které sice nebylo ve mně, ale přesto ke mně patřilo. Byla jsem si jista, že jsem nikdy nikoho tak z hloubi duše nenáviděla jako jeho.

Už jen jeho přítomnost mi způsobovala nevolnost, a přesto... jakmile opustil místnost, postrádala jsem ho. Ano, dokonce jsem se přistihla, že ho hledám. On zase hledal mě. Byli jsme jako dva magnety, které se vzájemně odpuzují a hned zase přitahují.

Zaslechla jsem praskání ohně a ucítila něco měkkého. Polštář pod hlavou. Lem mé roztrhané spodničky byl ještě trochu vlhký. Nemohla jsem tedy být v bezvědomí moc dlouho. Bolest hlavy byla s každým nádechem horší. Pravděpodobně mám otřes mozku. Doufala jsem, že se mi udělá špatně, pak bych se mu mohla aspoň vyzvracet pod nohy. Uspokojilo by mě už jen to zadostiučinění vidět jeho znechucený pohled. Poslední dva týdny

se odehrávaly jako nekonečná hra na kočku a myš. Vždycky ve mně vzbudil pocit, že mohu utéct, jen aby mě potom zase chytil. Mě ale nepotrestal. Nikdy. Trestal jen lidi kolem mě. A jeho tresty byly stále přísnější a strašlivější. Avery byl nejlepším důkazem.

O to horší bylo, že když jsem se mu podívala do obličeje, viděla jsem v něm Colea.

Víčka mi zacukala. Jestli si toho všiml, nic neřekl. Mlčení v místnosti se protahovalo donekonečna. Cítila jsem na sobě jeho pohled. Pozoroval na mně všechno. Bezpochyby vidí můj zrychlený puls, moje trochu nepravidelné dýchání a potlačované chvění víček. Přesto jsem stoicky nechávala oči zavřené a předstírala, že spím. On mlčel. Nechal mě myslet si, že mi to věří.

To všechno byla zas jen hra. Jako kdyby ho bavilo, že se ho snažím přechytračit. Ať už čímkoliv.

Čekala jsem, až něco řekne, prolomí ticho, dá najevo svou netrpělivost... Ale on nic z toho neudělal. A pomalu jsem začala ztrácet cit v nohou. Nemluvě o tom, že mě svědil nos, v bouli na hlavě mi tepalo, noha mě bolela a pomalu, ale jistě se mi začínalo chtít na záchod. Močový měchýř mě tlačil tím víc, čím déle jsme hráli bobříka mlčení. Až jsem netrpělivostí málem vyskočila z kůže. To ten chlap nepotřebuje ani kýchnout? Ani jeho šaty nezašustily, i když trval na tom, že bude nosit hloupý plášť.

Zatnula jsem svaly a vtom se to stalo. Uvolněný pramínek vlasů mi spadl do čela, polechtal mě na nose a... Ach ne, ne, ne, to ne...

„Hepčí!“

I když jsem se to kýchnutí snažila potlačit, skoro mě to vnitřně roztrhalo. Ten zvuk se ohlušivě rozlehl do ticha a já si bezmocně skousla spodní ret. Do háje, do háje, do háje!

Ozval se smích. Měkký a temný, jako samet a hedvábí, a přesto bez jakékoli emoce. Zježily se mi z toho chloupky na krku.

A je to. Prohrála jsem. Už zase.

S povzdechem jsem otevřela oči a zadívala se na štukový strop. Pohledem jsem těkala po místnosti, kterou jsem mezitím už dobře

znala. Všichni jí říkali malý salón. Zdálo se, že je to jeho oblíbené místo. S krbem, ve kterém dnem a nocí plápolal modrý oheň. Podlaha byla pokrytá huňatým kobercem, na kterém stála lenoška a psací stůl. Zadní stěnu lemovaly police s knihami a na stolku poblíž mě stály šachy s rozehranou partií. Ta byla naše. On hrál černými figurkami, já bílými. Bílý neměl daleko k prohře.

Polkla jsem a zadívala se na jeho záda. Proti mihotavému světlu nebyl v prvním okamžiku víc než jen silueta. Vysoká a štíhlá. Vlasy trochu moc dlouhé, takže mu spadaly až na ramena. Tmavý plášť mu splýval z ramen jako vodopád. Cítil na sobě můj pohled, o tom nebylo pochyb, a přesto čekal po tři další napjaté okamžiky, než se ke mně otočil a oheň ozářil jeho krásné rysy.

Projelo mnou bodnutí při pohledu na ten profil, který byl tak důvěrně známý, a přitom tak cizí. Ten rovný nos, výrazné oči, rty, z nichž ten horní byl o něco plnější než spodní. Věk se na něm nedal poznat, nebyla na něm vidět jediná vráska, jako kdyby se ho čas nedotýkal, a byl tak krásný, že se člověku točila hlava. Ale v jeho očích chyběla jakákoli stopa duše, jakákoli jiskra vřelosti. V těch očích nebylo vůbec nic, nic než bezbřehá temnota.

Tady byl.

Moje krásná, temná léčka.

Princ.

Black.

Bylo bolestné dívat se na něho a zároveň v něm vidět Colea, jeho zrcadlový odraz, který za mnou poslal a do kterého jsem se zamilovala. Zrcadlový odraz, který už jsem pak nespátřila. Ani jsem nevěděla, jestli vůbec kdy existoval, nebo jestli byl Cole snad jen dalším z jeho strašlivých žertíků. Po těch týdnech jsem ztrácela pojem o tom, co je reálné a co ne.

Hleděli jsme na sebe a já si říkala, co asi vidí. Musela jsem vypadat strašně. Přesto jsem se přinutila neodvrátit pohled, naopak, zvedla jsem bradu.

Levý koutek jeho úst se zvedl nahoru, jako kdyby byl pyšný na mou reakci. Anebo jen prostě pobavený. „Ještě pět minut, a pokusil bych se tě vzbudit polibkem.“ Z úst jiné osoby by to znělo jako žert, z jeho úst to splýnulo jako hrozba.

„Kde je Avery?“ zeptala jsem se, aniž bych reagovala na jeho poznámku. Přála jsem si, aby můj hlas nezněl tak hrozně stísněně.

Temný princ naklonil hlavu na stranu a pozorně si mě prohlížel, jako kdyby ho fascinovalo, co před ním leží. „Tvého bratrance jsme našli v lese. Neměla bys tak lehkovážně ztrácet věci, které ti leží na srdci,“ napomenul mě jemně.

„Chci ho vidět,“ řekla jsem, přehodila nohy přes okraj sametové rudé lenošky a cukla sebou, když mi celým tělem projela ostrá bolest. Uniklo mi zaklení, přitiskla jsem si ruku na čelo a snažila se bolest prodýchat.

Zašustilo to a v příštím okamžiku stál Black přede mnou. Jako stín, který mě pohltil. Nedotkl se mě, ale už jen těch pár milimetrů, které nás dělily, stačilo k tomu, abych strnula.

„Tvůj bratranec se za chvíli zotaví. Vypadá to, že si zlomil křídlo,“ pronesl princ rozvážně.

Se zasyknutím jsem vtáhla vzduch a vzhlédla k němu. Bylo to, jako kdybych pozorovala malbu. Krásnou a zároveň neživou.

„Chci ho vidět,“ opakovala jsem.

Blackův výraz se nezměnil, ale shýbl se ke mně. Přinutila jsem se zůstat v klidu, neuhýbat, dýchat mělce, abych pokud možno vdechovala co nejméně vzduchu, který on vydechoval.

„Tvůj bratranec se zotavuje z útrap vašeho výletu a ty bys měla také.“ Pohledem putoval po mé kůži a já si připadala nahá. Kdysi bílá spodnička toho odhalovala příliš mnoho, byla hodně potrhána. Black si klekl na jedno koleno a sáhl po mé noze.

„Co to děláš... Nesahej na mě!“ vyjela jsem na něho, když prstem přešel po mé holeni.

Instinktivně jsem vykopla, ale on jen mlaskl jazykem a popadl mou nohu tak pevně, že bych se z toho sevření dostala jedině,

kdybych si něco zlomila. Nebo zlomila jemu. Proti své vůli jsem tedy držela, zatímco on prozkoumával mou nohu. Bílá kůže byla posetá škrábanci, které se krvavě zarývaly do kůže.

Mezi jeho obočím se utvořila vráska. „Máš chodidla celá zkrvavená,“ konstatoval a podíval se na mě.

Moje hrud' se prudce zdvihala a klesala, když mi druhou rukou téměř láskyplně a něžně přejížděl zranění.

„Tehdy na starém dvoře, když ještě vládl Král Slunce, žily ženy, které si usekaly prsty na nohou a ořezaly paty, aby vyhovely tehdejší módě.“ Jeho hlas zněl dutě. Jakoby daleko odtud, téměř bolestně a rozzlobeně zároveň.

Napjatě jsem vtáhla vzduch a pozorovala, jak jeho prsty tančí po mé kůži. Nějak jsem vždycky čekala, že uvidím, jak z jeho prstů proudí noc a mlha, něco magického, ale když nechal působit svá kouzla, nebylo to nikdy víc než neviditelný vánek.

Pohladel jeden hluboký drápanec a rána se zacelila, jako kdyby tam nikdy nebyla. Přitom nenuceně dál mluvil, jako by celá takhle situace nebyla úplně šílená.

„Sestra krále, bohyně Času, které všichni říkali Contessa, měla krásné nohy, malé, něžné a dokonalé. Skoro jako nožky dítěte. Byly považovány za tak krásné, že si nechávala zhotovit střevice ze skla, aby je všichni mohli vidět. Ty boty byly mistrovské dílo. Jedinečné. Při každém kroku se blýskaly jako diamanty ve slunci. Brzy bylo na dvoře zakázáno nosit větší boty, než jaké nosila Contessa. Ženy na dvoře se uchýlovaly k těm nejhrůzostrašnějším metodám, jen aby jejich nohy vypadaly menší.“ Rozvážně přejel prsty po klenbě mé nohy.

Ucukla jsem, ale on mě stiskl pevněji a pokračoval: „Jednou pořádala Contessa slavnost na počest nové dvorní dámy a přítomným dámám slíbila své skleněné střevisky, pokud je alespoň jedna z nich dokáže obout.“ Obemkl mou nohu, až to zabolelo.

Potlačila jsem výkřik.

„Ta nová dvorní dáma bez váhání popadla nůž a před všemi přítomnými si začala uřezávat prsty,“ řekl a z jeho hlasu se

vytratila veškerá vřelost. „Její výkřiky se rozléhaly po celém paláci, stejně jako smích dvořanů. Žalostně vzlykala, ale nepřestala, dokud si před celým dvorem neuřezala všechny prsty. Jeden po druhém padaly k zemi jako přezrálé maliny.“

Celé moje tělo se křečovitě napjalo a on konečně uvolnil sevření. Ne však natolik, abych se mohla osvobodit.

Na jeho plných rtech pohrával úsměv. „Když byla hotová, klesla před Contessou na kolena a ta si za nadšeného potlesku nechala stáhnout střevíčky. Dvorní dáma vtlačila své zmrzačené nohy do příliš malých, nepoddajných a studených bot a pak... pak se usmála. Navzdory slzám a bolesti se usmála, zatímco střevíčky se zvolna plnily rudou krví. Dvořané zdvořile tleskali a bohyně poté celý večer tančila bosá v krvi, která přetékala ze střevíček dvorní dámy. Tančila až do východu slunce. Když byla konečně slavnost u konce, ležela dvorní dáma mrtvá, ale její rty byly pořád ještě stažené v úsměvu.“

Odměl se a mně připadlo, jako kdybych v jeho očích zahlédl ozvěnu té hrůzy, z níž mi vstaly chloupky na šíji.

„Člověk by řekl, že to celé bylo dost odstrašující,“ pokračoval, „ale opakovalo se to při každé slavnosti, kterou sestra krále pořádala. Až se jednou objevila jedna mladá žena. Jmenovala se Ella. Byla svěrenkyní jedné z dvorních dam a byla velmi hezká, ale všichni se jí posmívali, protože měla znetvořené nohy. Když byla malá, zpřelámal jí prsty na nohou splašený kůň a kosti jí potom znovu srostly už jen křivě a nedokonale. Kulhala, kudy chodila. Tehdejší dvorní dáma postrčila Ellu dopředu a já se ještě dobře pamatuji na strach v jejích očích. Měla ale štěstí. Její nohy už byly zdeformované, takže stačilo, aby si na každé noze jen usekla malíček, a do střevíček se vešla. Tančila kulhavě celou noc a skleněné boty se plnily její krví. Když konečně vyšlo slunce, trásla se bolestí, ale byla naživu. Contessa jí musela ty skleněné střevíčky věnovat, jak slíbila. Ale namísto aby jí pochvalně zatleskala, ztratila okamžité o střevíčky zájem a s ní i celý dvůr. Nechali za sebou celou horu mrtvých mladých žen,

a to jen pro své pobavení. A tohle je opravdový příběh Popelky.“ Zpoza tmavých řas ke mně vzhlédl a konečně pustil moji nohu.

S ulehčením jsem zavrtěla prsty a zpozorovala, že veškerá bolest zmizela. Rány byly tytam. Dokonce i droboučké jizvy, které jsem si přivodila jako dítě a později při holení lýtek. Na jedné noze, stejně jako na té druhé. Prudce jsem přitáhla nohy k sobě. Bylo mi jasné, že tohle gesto nesmím považovat za akt laskavosti. V jeho očích nebyl žádný soucit.

„Proč mi to vyprávíš?“ zeptala jsem se a on se nevinně usmál.

„Tomu se říká nezávazná společenská konverzace,“ poučil mě. „A pokud vím, je následník Popelky jedním z tvých přátel. Chtěl jsem ti tu historii vyprávět už dřív, ale tys byla bohužel... pryč.“ Jeho slova zůstala viset mezi námi jako hrozba.

Zuřivě jsem na něho hleděla a čekala, jak bude pokračovat. Někaké následky můj útěk určitě přinese. Ale namísto abych projevila strach, který chtěl vidět, zvedla jsem bradu.

„Vyprávíš to, jako kdybys byl u toho.“

„To jsem taky byl,“ opáčil jen.

„Jestli je ta legenda pravdivá, tak jsi nebyl nic víc než pomocník ve stáji. Co má sluha ze stáje co pohledávat na královské slavnosti?“ Jen co mi ta slova vyklouzla z úst, už jsem jich litovala. Kousla jsem se do jazyka. Proč jsem to řekla?

Black se na mě pobaveně podíval. „Sluha ze stáje, to je ještě moc vznešeně řečeno. Nebyl jsem považován za víc než za domácí zvíře. Vždycky jsem musel vykonávat ty nejubožejší práce, na které bylo škoda i služebnictva. Na slavnostech králů bylo mým úkolem utírat krev a pak předhazovat mrtvolý loveckým psům. Kvůli tomu jsem tam byl.“

Vstal, a i když tím vytvořil mezi sebou a mnou určitý odstup, nedokázala jsem se uvolnit. Vztyčila jsem se také a postavila se za lenošku ve snaze získat ochranu.

Princ vzdychl, ale v jeho očích se blýsklo cosi, co mi připomnělo pohled kočky. „Proč jsi pořád tak nedůvěřivá, Raino?“ zeptal se jemně a znovu udělal krok směrem ke mně.

Ucouvla jsem.

Kolena se mi třásla, ale přinejmenším se mi podařilo udržet svou mimiku pod kontrolou. Puls mi letěl jak splašený, ale snažila jsem se neodvrátit pohled. „Tu otázku myslíš vážně?“ zachraptěla jsem.

„Ovšem. Já tě nechápu, Raino. Dal jsem ti všechno, co by si jen člověk mohl přát. Zahojil jsem ti rány. Jíš ze zlatých talířů ta nejvybranější jídla, nosíš šaty z hedvábí a spíš v měkké posteli. A přesto odmítáš každý můj dar, i když bych ti ze všeho nejraději ověsil hrdlo šperky. Nechal jsem ti dokonce tvého bratrance jako společníka, protože je mi jasné, jak se může člověk cítit osamělý. Udělal jsem všechno, abych ti tvůj pobyt tady co možná nejvíc zpříjemnil. Ale ty se mnou nechceš trávit čas a nechceš se mnou mluvit. Já přitom cítím, jak moc po mně toužíš, tak proč se na mě pořád díváš jako na monstrum? Co musím udělat, aby ses se mnou cítila dobře?“

Jeho hlas byl jako temné hedvábí. Už jen při tom zvuku se mi stáhlo srdce a přemohl mě stud. Ano, jak jsem jen mohla být tak nezdvorná? Tak chladná, tak odmítavá? Zrovna k němu, vždyť nikdy neudělal nic jiného, než že se o mě staral a...

Prudce jsem zatřásla hlavou. Mlha v ní se rozptýlila a zanechala mi v ústech hořkou pachutí popela. Najednou mi připadalo, že je v místnosti ještě větší zima než předtím. Stíny kolem Blacka byly tak husté, že s nimi téměř splýval.

„Už to děláš zase,“ zasyčela jsem na něho.

Zvedl jedno obočí. „Co tím myslíš?“

Ucouvla jsem ještě dál. On mě následoval, takže jsme kolem sebe kroužili jako dvě šelmy, které se navzájem odhadují. Dětila nás jen lenoška.

„Už zase spřádáš ty tvoje historky. Šeptáš mi do ucha sladká slova a pleteš mi hlavu. V posledních týdnech jsem ale viděla, co děláš, *můj princí*,“ pronesla jsem opovržlivě.

Jeho kroky zněly synchronně s tlukotem mého srdce. „Co tedy dělám, moje princezno?“ zeptal se. „Proč mám pocit, že mě za

všech okolností chceš vidět jako někoho, kdo v tomhle příběhu ztělesňuje zlo? Dovol mi, abych tě přesvědčil o opaku.“

Rázem jsem napjala všechny svaly a ostře se na něho podívala.

„Přesně to mám na mysli. Sprádáš svoje historky, přesvědčujiš, lichotíš, překrucuješ myšlenky i realitu. Z tvých úst jsem sice ještě neslyšela žádnou lež, ale zároveň ani jednu jedinou pravdu. Tvůj hlas je jako jed, který nás všechny otravuje.“

Koutky Blackových úst se znovu stáhly, tentokrát dolů. Svrátil čelo. „Jsi ke mně nespravedlivá, Raino. Viděla jsi snad, že bych někomu doopravdy ublížil?“

Zarazila jsem se. Jednu odpověď jsem měla na jazyku. Jméno, které jsem ale nemohla vyslovit. Nemohla jsem mluvit o Coleovi, vždyť Black vlastně jen roztříštil na tisíc drobných střípků svůj vlastní zrcadlový obraz. Ne, skutečně nikomu nezpůsobil bolest. Přinejmenším ne fyzickou.

„Je to teprve pár dní, co jsi proměnil Averyho v ptáka,“ zavřela jsem.

Black se zašklebil.

„To byl jen malý trest. Ale neublížil jsem mu při tom.“

Měla jsem pocit, že se jeho slova v mé hlavě sprádají jako pavučiny, které zůstávají viset na mých myšlenkách. „Nemusíš lidem působit fyzickou újmu, abys je zranil, Blacku,“ pronesla jsem a nesnášela nejistý tón svého hlasu. „To víme přece oba. A zapomínáš, že jsem to viděla.“

„Co jsi viděla, Raino?“ zeptal se mírně. Konečně se zastavil. Opět na druhé straně lenošky. Světlo ohně mu ozařovalo záda a obklopovalo jeho postavu modrou třpytivou září.

„Viděla jsem, jaké škody napáchali tvoji vazalové,“ zasyčela jsem a před očima mi vyvstal obraz krve. Krve a výkřiků, částí těl, bolesti... tolik bolesti. „To řádění vlků ve Woodley. Viděla jsem hrůzu, kterou způsobil Krysař. Ty nikoho zraňovat nepotřebuješ, protože máš po ruce odporné nohsledy, kteří to za tebe vyřídí. Působíš ve světě zkázu, aniž bys musel hnout prstem. Jen

tu stojíš a přihlížíš, jak se svět rozpadá na popel, a pak nemusíš dělat nic jiného než lidem úsměvem a slovy zamotat hlavu. Oni touží po zdravém světě, po tom, aby mohli zapomenout, že žijí v pohádce. Koneckonců na med se chytí víc much než na ocet. A na to já nezapomínám.“ Poslední větu jsem procedila mezi zuby.

Black si mě pozorně prohlížel. Zorničky měl rozšířené. Dokonce i teď jsem toužila natáhnout ruku, hrábnout prsty do jeho tmavých vlasů a cítit jeho kůži na své. Cítit bušení jeho srdce, které tlouklo jen díky mně. Úplně fyzicky bolelo držet se od něho tak zpátky. To nebylo zdravé a nebylo to ani přirozené. Ale ať byl, co byl, naháněl mi takový strach, že jsem dokázala tomu nutkání nepodlehnout. Jen jsem se na něho chladně dívala, i když mi hořelo srdce.

„Co ode mě chceš?“ zeptal se Black tiše.

„Chci, abys mě nechal jít,“ zašeptala jsem.

Naklonil hlavu, až mu do čela spadla kadeř vlasů. Přes jeho rysy přeběhl výraz, který bych označila jako téměř bolestný. Kdybych ovšem nevěděla, že prostě není schopen cokoliv cítit.

„To mě tak moc nenávidíš, Raino?“ zeptal se a přistoupil ke mně.

I když jsem chtěla být odvážná, stejně jsem ucouvla. „Jsi monstrem, Blacku.“

„Vždyť mě znáš, Raino. Měla jsi mě ráda. Tolik let. Já jsem přece Baf. Tvůj Baf. Jsem Cole. Všechno, co jsi na něm milovala, je i ve mně. Na tom se nic nezměnilo.“

Lži. Samé lži.

Jeho slova přesto plnila mou hlavu a působila, že všechno vypadalo jasně a lehce. Do očí mi stoupily slzy. Baf. Cole. Black. Jsou opravdu jedna a ta samá osoba?

„Ty nejsi Cole,“ vypravila jsem ze sebe a lekla se, když jsem zády narazila do psacího stolu. Překutálela se přes něj tužka a spadla na podlahu pokrytou kobercem.

Black se zastavil přede mnou a rukama se opřel o stůl nalevo a napravo ode mě, takže mi uzavřel únikovou cestu. Zaklonila

jsem se co nejdál, aby mezi námi byla dostatečná vzdálenost. Jeho řasy kreslily temné stíny na jeho světlé lícni kosti.

„Já jsem Cole. Já jsem Baf,“ opakoval s přesvědčením. „Doprovázel jsem tě už od doby, co jsi byla malá. Sdílel jsem s tebou tvé starosti a potřeby. Odjakživa jsi byla a pořád jsi můj život, Raino. Trpělivě jsem čekal, až konečně dospěješ tak daleko, že za mnou přijdeš. Odjakživa jsem tě miloval a vím, že ty mě miluješ taky. Přinejmenším jednu moji část.“ To poslední poprvé vyslovil s opravdovou hořkostí v hlase.

Jednu jeho část. Colea. Někdy jsem měla pocit, že ho slyším. Jeho hlas, který mě volal. Ale na celém karnevalu nebylo jedno jediné zrcadlo. Žádná možnost ho znovu uvidět. O to se Black postaral.

„Ty nejsi můj přítel,“ vyrazila jsem ze sebe a pevně se chytila hrany stolu, zatímco on se ke mně přiblížil natolik, že se špičky našich nosů téměř dotýkaly. Z každého mého slova prýstilo roztrpčení. „Ty jsi využil zranitelné osamělé dítě, sledoval jsi mě jako stalker, kontroloval každý můj krok, studoval jsi mě jako nějaký hmyz, abys zjistil, jak mě co nejlépe ovládnout. Obelhal jsi mě, podvedl, využil moje pocity a nakonec je obrátil proti mně. Ty víš moc dobře, co děláš, Coalblacku.“ Oslovila jsem ho plným jménem. Ztišila jsem hlas do šepotu. „Udělám všechno, co je v mé moci, abych se odtud dostala. Abych to tvoje řádění zastavila.“

Black naklonil hlavu a drsným hlasem zašeptal: „Jedna a ta samá historka, dva úhly pohledu. A co když ti, Raino, to tvoje přání splním a nechám tě jít? Co budeš dělat? Najdeš svoje přátele? Vystopuješ vazaly? Zabiješ je a shromáždíš jejich artefakty, abys nakonec mohla zabít mě? To je to, co chceš? Zabít mě?“

Vysunula jsem bradu dopředu. „Když. To. Bude. Nutné,“ vypravila jsem ze sebe úsečně.

Koutky jeho úst se zvedly a vzápětí zkrátil vzdálenost mezi námi na nulu a pevně se ke mně přitiskl. Víc jsem nepotřebovala. V příští vteřině jsem už držela v ruce cosi chladného, dlouhého

a těžkého. Nůž na dopisy. Byl vlastně celkem malý, ale o moc ostřejší, než by se zdálo.

Zacílila jsem na prohlubeň pod hrudní kosti. Čepel projela jeho šaty jako máslem. Black zvedl ruku, obemkl moji a zesílil tlak na nůž. Zvedla jsem hlavu.

„Proč jsi to neřekla hned?“ zamumlal a kolem mě se rozprostřela temnota. „Jestli tě udělá šťastnou, když mi vrazíš nůž do prsou, tak to udělej. Dělej to tak často, jak se ti zlíbí. Já jen chci, abys byla šťastná, Raino. A po mém boku.“

„To má být vtip?“ zasyčela jsem a pokusila se stáhnout ruku zpět, ale on zesílil svůj stisk a zatlačil nůž hlouběji do své hrudi. Po čepeli skla lesklá červená kapka. Ten pohled v sobě měl cosi znepokojivého. Možná proto, že jsem nepočítala s tím, že by jeho krev byla skutečně červená. Dělal ho to lidským, ale to poslední, co bych chtěla, by bylo přičítat princovi být jen jedinou špetku lidskosti.

Prudce jsem zamrkala a stiskla zuby. Zaměřila jsem svůj pohled na něho a namísto abych čepel vytáhla, zatlačila jsem ji o kousek hlouběji. Nehnul ani brvou. „Myslíš, že si netroufnu?“

„Doufám, že si troufneš,“ opáčil.

„Nenávídím tě,“ zasyčela jsem a koutky jeho úst se zvedly.

„Pomalů se mi začíná líbit, jak je tvůj odpor niterný.“

Viděla jsem to v jeho očích. To šibalství. Hrál si se mnou. Tohle pro něho také nebylo nic víc než hra. Pavučiny v mé hlavě mezitím zhoustly natolik, že jsem nenacházela východisko. Vyčenila jsem zuby a vrazila nůž hlouběji. Zatlačila jsem čepel do jeho těla vši silou, kterou jsem v sobě našla, a uslyšela mlasknutí, jak se zanořila. Ucítla jsem pach mědi, když se začala řinout krev. Napřed pomalu, přes okraj čepele, pak stékala po mé ruce. Zarazila jsem nůž tak prudce, až narazil na něco tvrdého. Kost? Sval?

Princ strnul. Podíval se na svou hrud' téměř s ohromením. Nůž z něho trčel až po začátek rukojeti a já cítila chvění jeho tepu. „Raino...“ V jeho hlase zazněl překvapený tón. Uniklo

mu zakašlání. Na rtech se mu objevila krev a potřísnila i mou spodničku.

„Děkuji za nabídku, ráda ji přijímám,“ zavrčela jsem a odstrčila ho od sebe.

Princ se zapotácel, znovu se zahleděl na svou hrud', jako kdyby nechápal. Zkroutil se a vykašlal ještě víc krve na zem. Řasy mu zakmitaly a v příštím okamžiku se zhroutil k zemi. Oči měl doširoka otevřené, zorničky maličké jako špendlíková hlavička. Zalapal po vzduchu a napráhl ke mně ruku. „Raino...“ zachrčel.

Stála jsem před ním, ztěžka oddychovala a shlížela na něho. Modrý odlesk ohně tančil po jeho těle. Pak znovu zakašlal. A s dalším vydechnutím nastalo ticho. Mrtvé ticho. Jediné, co bylo slyšet, byl můj dech a pak se ozvalo zapraskání polena v krbu. Vylétly modré jiskry. Pod princem se rozlévala kaluž temné krve a vpíjela se do koberce.

Já... Proboha, opravdu jsem to právě udělala? Mlha v mé hlavě se rozptýlila a já nevěřicně zírala na všechnu tu krev. Opravdu jsem temného prince zapíchla? Je tohle snad sen? Žaludek se mi stáhl a pak už jsem neváhala ani vteřinu. Rozběhla jsem se.

Bosýma nohama jsem přistála v kaluži krve, ale bylo mi to jedno. Honem! Třesoucími se prsty jsem se snažila uchopit kliku, rozrazila jsem dveře a zarazila se...

Přede mnou stál lord Pentragon. Známý také jako ďábel. Jeden z princových vazalů. Nebyla jsem si jistá, jestli lord Pentragon má nějakou vlastní tvář, protože střídal pohlaví, postavy a věkové skupiny jako šaty, které si po libosti oblékal a svlékal. Poznala jsem ho jen podle pachu. Nasládlý a trpký jako růže – a právě tahle vůně mě náhle udeřila do nosu. Dnes měl tvář mladého muže, tak pětadvacetiletého. Jeho vlasy byly medově zlaté, oči jasně modré a rty plné, téměř vlhké, jako kdyby právě někoho vášnivě líbal. Vedle něho stál jeden z mých bodyguardů, Baltazar. Hleděl strnule před sebe.

„Princezno,“ pronesl lord Pentragon překvapeně. „Chtěl jsem se právě zeptat, jak se vám daří.“ Ďábel měl na sobě moderní

elegantní oblek z modrého sametu a pestrou kravatu se zajímavým vzorem. V ruce držel hůl, na které byla malá stříbrná kozlí hlava. Vyzývavě se na mě usmál a mně zmizela veškerá barva z obličeje. „Jdu nevhod?“ Jeho čelo se zachmuřilo, když si povšiml krve, která mi pořád ještě kapala z prstů. Zvědavě nakoukl přes moje rameno.

„Ráda bych se převlékla,“ řekla jsem rychle a postavila se mu do cesty tak, aby neviděl prince ležícího na zemi.

„Naprosto chápu,“ přikývl ďábel. „A mohu být tak smělý a navrhnout vám koupel? Nerad bych byl nezdvořilý, ale prokázala byste tím nám všem velkou službu.“

„Samozřejmě,“ vypravila jsem ze sebe a chtěla ho odtlačit ode dveří, ale Pentragon se jen usmál a ukázal přitom své bílé zuby. V příštím okamžiku se jeho blondaté vlasy změnilly na smolně černé. Jen tak. „Nechám všechno připravit. Měli bychom se také do té doby dohodnout na všem ohledně nadcházející korunovace a svatby. Ještě toho musíme hodně zařídit a můj časový harmonogram je už tak dost plný.“

„Ano, ale já...“ začala jsem, ale v tom se už protáhl kolem mě a vstoupil do místnosti.

Potichu jsem zaklela, protlačila se dveřmi a narazila na Baltazarovu hrud. „Nech mě projít, Baltazare,“ řekla jsem, ale můj strážce si jen založil paže na prsou. V tom okamžiku jsem zaslechla ostré zasyknutí. Obrnila jsem se a otočila se.

Ďábel stál nad nehybným princem a jeho vlasy prudce změnilly barvu z černé na krvavě rudou. „Můj princi,“ vypravil ze sebe.

„Mohu to vysvětlit,“ řekla jsem.

Lord Pentragon napřímil ramena a podíval se na mě téměř ostýchavě. „Jak to tak vypadá, přece jen ruším.“

„Cože?“ Jeho reakce mě zmátla.

V příštím okamžiku princ otevřel oči a usmál se na ďábla. „Ale nikoli, příteli. Moje budoucí nevěsta a já si jen trochu hraje-me.“ Plynulým pohybem se posadil, zatímco mě rázem zamrazilo a moje srdce udělalo kotrmelec.

Ach ne.

Pocítila jsem, jak mi žluč stoupá do krku. Lord Pentragon naklonil hlavu. „Odpusť, můj princí. Skutečně jsem nechtěl přijít nevhod.“

„Bez obav, příteli,“ mávl rukou Black, vstal a otřel si zkrvavené ruce o kalhoty. „Už jsem beztak dostatečně vyčerpal princeznin čas. Nutně se potřebuje najíst a také vykoupat.“ Prohlížel si mě a koutky úst mu pobaveně cukaly. „A také nějaké nové oblečení. Přineste jí, co si bude přát. Myslím, že jsem postřehl mírnou averzi vůči krásným šatům. Možná by se tentokrát hodilo něco modernějšího.“ Sáhl si na hrud' a vytáhl si nůž na dopisy z těla. Krev vystříkla na zem a Black odhodil nůž nedbale na psací stůl. Žluč v krku mě začala pálit ještě víc.

„Ovšem, můj princí. Mám vám také nechat připravit nové oblečení?“ zeptal se ďábel, aniž hnul brvou. Očividně jsem byla jediná, komu ta situace připadala bizarní.

„Rád si také vezmu něco obyčejného. Setkám se dnes ještě s někým, kdo by nám mohl být nanejvýš užitečný, ale nechci přitom na sebe upoutat pozornost,“ pravil princ. Nebyla jsem si jistá, jestli je vůbec možné, aby Black *nepoutal* pozornost.

„Pak tedy zůstanu tady a zastoupím vás,“ pronesl ďábel.

Zamrkala jsem a v příštím okamžiku v místnosti stála přesná kopie temného prince. Bylo to naprosto děsivé. Ucouvla jsem, ale Black – ten pravý Black – ke mně přistoupil. Vycházel z něho pach mědi a soli.

Jeho dech ovanul moje ucho, když mi zašeptal: „Kdyby to jen bylo tak jednoduché mě zabít, drahoušku. Odpusť mi ten malý žertík, ale kdyby to na tebe zase přišlo, tak mě klidně znovu zapíchni. Mohlo by být také zábavné mě třeba udusit. Připravil jsem polštář, jen pro případ, že bys ke mně v noci chtěla přijít. Jinak se uvidíme zas ráno a promluvíme si o korunovaci. Tvůj bratranec na tebe čeká v tvém pokoji.“

S těmi slovy prošel kolem mě a já se rozechvěle sesypala na zem. V té chvíli mě všechno, uvnitř i vně, bolelo.

Lord Pentragon se na mě usmál z tváře prince, s tím rozdílem, že jeho úsměv vypadal nefalšovaně. „Baltazar vás doprovodí do vašeho pokoje,“ řekl jen.

3.

Tu jehňátko na rybku zavolalo:
„Ach bratříčku, ve vodě hluboké,
převelice mě bolí srdce mé,
kuchař brousí ostrý nůž,
aby ukončil mé trápení už.“

z pohádky bratří Grimmů
„Jehňátko a rybička“

Baltazarovy a moje kroky se rozléhaly po chladných dlaždicích. Už jsem se dávno vzdala snahy zorientovat se v areálu karnevalu a jeho struktuře. Čistě teoreticky bychom měli být ve velkém hlavním stanu, který byl vidět od vstupu na karneval, ale uvnitř nic nepřipomínalo stan, podobalo se to spíš starobylému paláci. Vysoké zdi, štuková výzdoba, zlatem se třpytící křišťálové lustry, starý nábytek, lesklé látky a dlouhé chodby, které se k sobě řadily zdánlivě bez jakéhokoli logického uspořádání. A někdy jsem měla pocit, jako kdyby to všechno nebylo nic víc než iluze. Nejen palác, v kterém jsem se ocitla, nýbrž celý karneval. Jako kdyby to zvenčí nebylo nic víc než prach a zbořené fasády domů a lidé tu nejedli pozlacená jablka a nepili sladký nektar, nýbrž si cpali do úst červy a plnili si břicha vodou z potoka. Jako kdyby jejich smích byly ve skutečnosti smrtelné výkřiky a řeka byla

ucpaná prolitou krví a mrtvolami. A celý karneval byl peklo, které se jen tváří, že je rájem.

Moje kroky se zarazily. Chodba před námi byla rovná jako přímka a zdálo se, že se táhne do nekonečna. V pravidelných intervalech ji přerušovala vysoká klenutá okna, z nichž byl krásný výhled na celý karneval. Ten zářil nesčetnými pestrými světly a já měla dojem, že čichám sladkou vůni popcornu a slyším hudbu a smích. Okna byla lemovaná sametovými rudými závěsy, které v lehkém vánku pohlávaly nad podlahou. Mezi nimi v lesklých zlatých rámech visely malby postav vyvedených v životní velikosti. Strávila jsem celé hodiny tím, že jsem si je prohlížela. Každý z nich byl svým způsobem krásný a hrozivý zároveň.

Vedle mě visela malba mladého muže. Světlé vlasy mu v dokonalých vlnách splývaly kolem obličeje a na jeho hlavě spočívala koruna. I když byla ale jeho tvář krásná, místo očí měl jen krvavé díry, z nichž vyrůstaly růže. Pod obrazem byl umístěný malý zlatý štítek, na kterém stálo: *Šípková Růženka*.

Kdykoliv jsem ten obraz viděla, ptala jsem se sama sebe, jestli zobrazuje prince, který podle pohádky spadl z věže a vypíchl si oči o trny, nebo jestli snad Šípková Růženka nebyla ve skutečnosti muž.

Další obraz ukazoval ženu s černými vlasy a snědou pletí. Kolem nohou se jí vzdouvaly objemné modré šaty. Za ní byly vidět jabloně, s červenými a zralými plody. Obraz byl vlastně krásný, kdyby ovšem nebylo jejích rukou. Ty ležely odříznuté na zemi. Pahýly byly provedeny tak detailně, že už jen pohled na ně působil bolest. Pod obrazem visela plaketa s nápisem *Dívka bez rukou*.

Jeden obraz následoval za druhým, jak jsem zrychlila krok.

Nahá žena, oděná pouze do pláště z kopřiv. *Šest labutí*.

Vedle toho obraz, který znázorňoval celou horu z mrtvých králíků a bažantů. Zvířat, která ležela zkroucená na zemi. Na tom všem dřepělo usmívající se dítě, asi tak desetileté. *Zaječí nevěsta*.

Šla jsem ještě rychleji, skoro jsem utíkala, a moje kroky se ve staccatovém rytmu rozléhaly chodbou – a pak jsem se naráz zastavila. Tady byly – dveře do mého pokoje, natřené tmavomodře. Vždycky se prostě vynořily. Nikdy ne na stejném místě, ale pokaždé u stejného obrazu. Polkla jsem, když jsem se na něj podívala.

Její portrét byl bez poskvrnky. Kůže bílá jako sníh. Vlasý černé jako ebenové dřevo a rty rudé jako krev. Moje pramáti. Sněhurka.

Oproti očekávání však neležela jako spící krasavice v rakvi a nečekala, až ji někdo polibkem probudí. Ne, stála vzpřímeně. Kolem nohou se jí vlnily nadýchané modré šaty a na hlavě jí spočívala trnová koruna. Za ní byl vidět trůn, ale namísto žezla a královského jablka držela v jedné ruce nakousnuté lidské srdce a v druhé malé dítě.

Když jsem ten obraz viděla poprvé, myslela jsem si, že jde o obraz zlé královny. Na štítku pod ním ale stálo ozdobným písmem napsáno *Sněhurka*.

„Baltazare?“ zeptala jsem se. Bylo to první slovo, které mi po hodně dlouhé chvíli splynulo z úst.

Můj strážce sklonil hlavu. „Ano, princezno?“

„Nemáš někdy pocit, že všechno, co víme o našich předcích, je lež? Že vlastně ve skutečnosti nemáme ponětí o tom, z koho pocházíme?“ Můj hlas zněl tenčeji, než bych chtěla.

Baltazar sledoval můj pohled a očima se zastavil na děsivém obraze Sněhurky. „Myslím, že víme, že je to pohádka, a pohádky jsou všeobecně lživé, princezno. Přesto se domnívám, že i na každé té lži je nějaké zrnko pravdy. Otázkou zůstává, zda nejsou lži lepší než pravda.“

Spolkla jsem knedlík, který jsem cítila v krku, a poprvé se na Baltazara pořádně podívala. Doposud nepronesl jediné slovo o té honičce v lese a já také ne, ale v duchu jsem se ptala, jestli mi to má za zlé. „Jak se daří Melicharovi?“ otázala jsem se tiše.

Baltazar si založil ruce na prsou. „Má nos trochu nakřivo, ale on se s tím vyrovná.“

Potlačila jsem slova omluvy. Nechtěla jsem, aby mi ho bylo líto. „Chci, aby mě nikdo nerušil,“ požádala jsem namísto toho.

Baltazar přikývl a já jsem vešla do svého pokoje. Dveře jedním klapnutím zapadly do zámku a první, čeho jsem si uprostřed kruhové místnosti všimla, byla vana, která se tu stejně jako všechno ostatní octla zřejmě jakoby kouzlem. Stoupala z ní hustá oblaka páry vonící levandulí. Vedle vany stál stolek s talíři plnými jídla. Vůně pečinky a omáčky mi stoupala do nosu. Čerstvý chléb, hrozný vína, sýr, karafa s třpytivým vínem. V žaludku mi zakručelo, ale já jsem to ignorovala a namísto toho se vrhla ke své posteli, na které ležel můj bratranec. Spící, bledý, ale našťestí už bez peří. Vedle něho stála malá zlatá klec, dvířka otevřená. Při pohledu na něho se ve mně znovu vzedmula zlost. Další hříčka. Averyho levá paže spočívala zavěšená na pásce, která byla jasně bílá a bila do očí. Black by byl mohl tohle zranění vyléčit lusknutím prstu, ale Averyho paže byla můj trest. Už zase. Black netrestal mě, za moje činy trestal ostatní, a tím mě držel v šachu lépe než čímkoliv jiným.

„Avery,“ zašeptala jsem a prohrábla mu rozčuchané vlasy.

Bratranec zlehka zasténal, ale nepohnul se.

Na vteřinu jsem položila čelo na jeho hrud' a naslouchala pravidelnému tlukotu jeho srdce. Dýchal. Pomýšlení na to, že bych ho ztratila v lese... Ale žil, víc jsem momentálně požadovat nemohla.

Unaveně jsem se znovu narovнала a zmizela na toaletě. O minutu déle, a byla by se stala nehoda. Možná jsem se měla počůrat pod nohy *jemu*. Ale takhle ztrapnit jsem se také nechtěla.

Když jsem se vrátila, stál před vanou s horkou vodou paravan potištný třešňovými květy. Znovu jakoby kouzlem. Avery pořád ještě spal hlubokým spánkem, tak jsem si strhla z těla roztrhané oblečení a vlezla do vany. Chuchvalce páry tančily po mé kůži, která byla ztvrdlá krví a špínou. Horká voda uvolnila křečovitě napětí v mých svalech. S lehkým povzdechem z hloubi hrudi jsem se ponořila, až se moje vlasy vznášely na hladině. Voda se mi dostala do uší a zabalila celý svět do vaty, takže

jsem slyšela už jen vlastní dech, který mi proudil plícemi. Pak jsem zvedla z vody nohu. Už mě nebolela, bylo to, jako kdyby ty rány nikdy neexistovaly. Namísto toho mě ale udeřila do očí spousta chloupků.

Zarazila jsem se. Proboha, kdy jsem si naposledy oholila nohy? Při vši té krvi a adrenalinu jsem měla doposud jiné priority, ale už jen pomýšlení, že Black líbal moje chlupaté nohy, mě přimělo se studem ponořit ještě hlouběji do vany. Současně jsem pocítila zlost, že si vůbec dělám starosti s něčím tak maličerným, jako je tělesné ochlupení. Vždyť tu máme zatracenou apokalypsu! To snad může člověk zůstat neoholený.

Ovšem že může!

Zašilhala jsem na sebe dolů a vyprskla ještě víc pěnových bublin. No dobrá, ale krása je něco jiného. Zvedla jsem hlavu. Z vlasů mi kapala voda, a jako kdyby mi pokoj četl myšlenky, na okraji vany se objevila žiletka a mýdlo.

„Děkovat nebudu,“ zasyčela jsem do pokoje a popadla holicí náčiní.

Namísto odpovědi se ozvalo lehké plesknutí a shora na mě začaly pršet růžové lístky. Zlobně jsem si je prohlížela, zatímco jsem se holila, a na konci jsem na nohou měla téměř tolik říznutí jako předtím. Ale upřímně řečeno, aspoň jsem pak neměla pocit, že by si mě někdo mohl splést s vlkodlakem. Oholila jsem si i podpaží a třísla, aby houští dole nenabýlo převahy. Nakonec jsem se ztěžka zvedla z vany a sáhla po měkké teplé osušce, která visela přehozená přes paraván. Jakmile jsem se do ní zavinula, uslyšela jsem z postele zasténání.

„Avery?“

Odhrnula jsem paraván stranou a uviděla, jak se můj rozcuhaný bratranec posadil na posteli. Stopy po vlčích drápech na jeho obličejí vybledly do podoby tří dlouhých škrábanců, které se táhly od čela přes oční partie až ke tváři. Vypadat i s těmi jizvami sexy, a ne jako napůl rozkrájený steak, to opravdu dokázal jen Avery.

„Raino?“ zeptal se a zamžoural na mě, když jsem se v oblaku levandulové vůně vrhla k posteli a přitiskla ho k sobě.

„Avery? Jsi vzhůru?“

„Mhmm...“, zabručel a opřel si čelo o moje rameno. Pár vteřin jsme tak zůstali sedět a pevně se drželi. Alespoň do chvíle, než Avery zamumlal: „Mám se ptát, co se stalo od momentu, co jsme skočili do řeky?“ Jen jsem si zhluboka povzdychla a Avery dodal: „A mám se ptát, proč jsi nahá?“

„Prováděla jsem něco, čemu se říká mytí.“

„Aha.“ Zamrkal. „Takže nás chytili?“

„Přesně tak,“ potvrdila jsem a odtáhla se od něho.

Avery se zachmuřeně podíval na svou paži. „A moje ruka je na pásce jen tak pro legraci?“

„Nalomil sis křídlo. Zřejmě když jsem tu klec hodila Meli-charovi na hlavu.“

Avery rozvážně přikývl. „To za to stálo,“ pronesl nakonec.

„Zahojí se to.“ Žalostný pokus ho povzbudit.

Můj bratranec nadzvedl obočí. „Před koncem světa, nebo po něm?“

„V nejlepším případě to první.“ Kousla jsem se do rtu. „Ale já nemám tušení, jak se k tomu nejlepšímu případu dostat.“

„Podělali jsme to,“ souhlasil Avery. Pohledem přešel po mém těle. „Ublížil ti nějak?“ Svaly se mu napjaly. Oba jsme věděli, koho má na mysli.

„Ne, ale já ho zapáchla jako prase,“ pronesla jsem suše a vstala.

„Co že jsi?“ zeptal se bratranec nevěřícně a zbledl ještě víc, pokud to vůbec bylo možné.

„Zapáchla jsem ho, a ten zmetek se mi prostě jen vysmál,“ řekla jsem ponuře.

Přeběhla jsem ke skříni s šaty. Když jsem ji ale otevřela, neviděla jsem před sebou jako obvykle nadýchané róby, nýbrž černé džíny, tenisky Converse a modré tričko. Překvapeně jsem shlížela na ty kusy oděvu. Ten prevít mi nechal poslat kalhoty. Ale nejen to. Prádlo tu bylo složené také. Vypadalo jako závan ničeho.

Něžná krajka. Erotické spodní prádlo! On mi poslal erotické sexy prádlo?!

„Co je to?“ otázal se Avery za mnou.

„Kalhoty,“ vypravila jsem ze sebe.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak zaváhal. „To teď nesnášíš kalhoty, nebo proč se na tu věc tak díváš?“

„Nesnáším kalhoty,“ potvrdila jsem trucovitě a popadla namísto toho bavlněné kalhotky a podprsenku.

„Raino?“ zeptal se Avery opatrně.

„Co je?“ zavrčela jsem.

„Opravdu jsi prince zapíchla?“

„Jo!“

„A on se jen smál?“

„Jako kdyby to byl ten nejlepší vtip, jaký kdy slyšel.“

Zatáhla jsem za zip kalhot a vklouzla do conversek. Byla jsem příliš napružená, než abych mohla spát. V hlavě mi bzučelo a cítila jsem neklid. Bezmyšlenkovitě jsem si strčila do úst hrozen vína, než jsem celý podnos s jídlem popadla a odnesla ho Averymu.

Ten si odtrhl kousek chleba, který voněl, jako kdyby byl namočený v lanýžovém másle. Když si chtěl vstrčit do úst další sousto, znovu se zarazil. „Nesnášíš teď už i chleba? Nebo proč se na mě tak díváš?“

„Promiň. Jsem prostě naštvaná,“ zamumlala jsem a začala také jíst.

Ze začátku jsme měli strach, že by nás Black mohl zkusit otrávit. Po několika dnech pak Avery poznamenal, že by byl ochotný umřít, pokud by konečně měl něco v břiše. Když se nezhroutil mrtvý ani se nestalo nic jiného, začali jsme nakonec jíst, co jsme dostali. Black měl se mnou zřejmě lepší plány než mě otrávit.

Pár minut bylo slyšet jen naše žvýkání, zatímco se mi v hlavě honily myšlenky jedna přes druhou. Když jsme konečně vytřeli šťávu z pečeně kousky chleba, vyslovila jsem to, čeho jsme se oba obávali: „Nemám tušení, jak se z téhle šlamastyky dostaneme.“

Avery přestal žvýkat a zamumlal: „Já taky ne.“

„To, co teď řeknu, se ti nebude líbit.“

„Jak to myslíš?“

„Já odtud nemůžu.“ Avery otevřel ústa, ale než mohl začít protestovat, pokračovala jsem: „On mě najde. I kdybychom se na příště dostali až za hranice karnevalu, stejně mě najde a všechny vás tím vystavím ještě většímu nebezpečí. Já se odtud nedostanu, ale ty ano. Beze mě.“

„Co to k čertu plácáš?“ vypěnil. Ignorovala jsem jeho rozzlobený pohled.

„Přemýšlej přece, Avery. Pokaždé když utečeme, je to stejné. On mě najde, a tím pádem najde i tebe. Black ví, co podnikám. Ví, kde jsem, co dělám, kdy dýchám, jím a spím. Nespustí mě z očí. Ale ty, ty máš šanci! A až budeš pryč, bude mít Black v rukou o jednu páku proti mně méně.“

„Nenechám tě samotnou!“

„Musíš!“ vyjela jsem na něho. „Existuje jen jedna možnost, jak prince skutečně zabít – a tu musíme využít.“

Avery polkl. Věděl přesně, co mám na mysli. Prince nikdy neporazíme, leda bychom našli vazaly, zabili je a shromáždili jejich insignie.

„Máme vlka a Krysaře,“ počítala jsem. „Dalším vazalem je ďábel.“

Avery doširoka otevřel oči a zavrtěl hlavou. „Ne, ne.“

„Ale ano! Zabijeme ďábla a ty utečeš s těmi insigniemi. A pak musíš vypátrat Holly a Adriena...“ Při zmínce o těch dvou se mi sevřelo hrdlo a zároveň se ve mně vzedmula vlna zlosti a strachu. Zlosti, protože jsem částečně byla přesvědčena, že Holly a Adrien nás pořád ještě hledají, a strachu, protože jsem nechtěla, aby nás našli. Setřásla jsem tu myšlenku. To nám teď moc nepomůže.

„Musíte pátrat po ostatních vazalech. A já sama zkusím prince zadržet, jak nejlíp to půjde.“

Bratranec na mě zíral, jako kdybych úplně přišla o rozum. Možná jsem i přišla. „Já bez tebe nepůjdu,“ zkusil to znovu, ale já ho uzemnila klidným pohledem, který překvapil i mě samotnou.

„Jiná možnost nám nezbývá. Nebo snad ano?“

Avery zaváhal a já už podle výrazu v jeho obličejí poznala, co se chystá říct.

„To ne!“ zarazila jsem ho.

„Byla by to alternativa.“

„Nebyla.“

„Jestli nám někdo může pomoci, tak je to Cole.“

Semkla jsem pevně rty. „Cole už nikomu pomoci nemůže,“ vypravila jsem ze sebe. „Je pryč a pravděpodobně mrtvý, pokud ovšem vůbec kdy skutečně existoval.“ Vzpomínka na to, jak se v mém náručí roztříštil na tisíce střepů, byla zničující.

„To nevíme. Jestli byl opravdu zrcadlový odraz, tak... no prostě jen zas odešel zpátky tam, kam patří. Což je pravděpodobně i důvod, proč Black nechal zakázat všechna zrcadla. Pokud bychom nějaké zrcadlo našli, mohli bychom s ním mluvit,“ řekl Avery.

„To je čirá spekulace,“ zavrčela jsem, zatímco se rána v mém nitru znovu otvírala. Moje pocity byly právě tak zmatené a zdeformované jako celá tahle situace. Věděla jsem jen, že jakákoliv zmínka o Coleovi mě uvrhne do hlubokého zoufalství.

„Mohli bychom se přinejmenším pokusit s ním promluvit. Kokoliv je lepší než tě tu nechat s tím netvorem.“

„A k čemu by to bylo? Pokud víme, Cole nebyl a není samotná osoba. Je jenom zatracený obraz prince.“

„Promiň, ale ty zřejmě zapomínáš, že nejsi jediná, kdo byl celé týdny s Colem na cestě. Naprosto respektuju traumatické popírání, ale v tomhle případě ti musím odporovat. Cole je všechno možné, ale ne ta příšera tam venku.“

„To nemůžeš vědět,“ zašeptala jsem a cítila, jak mi stoupají slzy do očí. „Celou tu dobu nás obelhával, Ave.“

„A přesto se nás pokusil chránit. Dokonce před sebou samým. Jestli chceš něco vědět, tak největší slabina prince je právě on sám a to bychom měli využít, dokud ještě můžeme.“

Frustrovaně jsem si prohrábla vlhké vlasy. „Nemůžeme Coleovi důvěřovat. To je moc velké riziko.“

Avery zůstal neústupný. „Můžeme s ním přinejmenším promluvit a zjistit to.“

„Ne!“

„A proč ne?“

„Protože... Prostě proto.“

„Než tě napadne lepší důvod, já ho budu hledat. Ty tu můžeš zůstat a hrát si na mučednici.“ Chystal se slézt z postele, ale já jsem ho zadržela.

„K čemu je to dobré? Sám jsi to řekl: na celém zatraceném karnevalu není už žádné zrcadlo. Všechna je odstranili.“

Avery přimhouřil oči. „Jedno rozhodně ne.“

Zaváhala jsem. Měl na mysli zrcadlový kabinet. Jenže za celou tu dobu, co jsem brouzdala po karnevalu a snažila se ho prozkoumat, jsem ho už nenašla. Jako kdyby si úmyslně našel jiné místo a vyhýbal se mi.

Avery postřehl moje zaváhání a nemilosrdně ho využil. Ukázal na svou paži. „Momentálně nemám žádnou šanci, ať už s tebou, nebo bez tebe. Tak bychom mohli ten čas využít smysluplněji a aspoň ještě jednou se pokusit ten zrcadlový kabinet najít.“ A než jsem měla možnost něco namítnout, dodal: „Je ten parchant někde poblíž, aby nás zadržel? Dokážeš to vycítit?“

Dokážu to? Zaposlouchala jsem se do svého nitra. Sledovala stopu, ono pouto, které mě a Blacka nějak vzájemně spojovalo. Opatrně jsem zatápala po vzdálenosti, která se mezi mnou a princem utvořila. Přitom jsem si představovala, že *něco* cítím. Prázdnotu, kterou jsem pocítila vždycky, když nebyl nablízku, ale přesto jsem si nebyla jistá, jestli si ono *něco* vykládám správně.

Rychle jsem se pocitově stáhla zpátky a odkašlala si. „Předtím se zmínil, že se má s někým setkat,“ řekla jsem.

Avery se zdál pořádně spokojený sám se sebou. „Tak šup, ať už jsme venku.“

„Vykrást se potají ven bude i tak absolutně nemožné,“ připomněla jsem mu.

Avery se zašklebil. „Kdo říká něco o tom, že to bude potají?“

4.

Když jí bylo dvanáct let, zavřela ji čarodějka
do vysoké věže, která stála v hlubokém lese.
Ta věž neměla žádné schody ani dveře,
jen nahoře okénko.

z pohádky bratří Grimmů
„Locika“

Baltazar vykulil oči, když jsme Avery a já o deset minut později
otevřeli dveře. Jeho pohled se zastavil na kleci, kterou jsem dr-
žela v ruce. Nedůvěřivě si nás měřil.

„Princezno?“ otázal se klidně.

„Rádi bychom se šli projít,“ řekla jsem a k Baltazarově nedů-
věřivosti se připojilo svraštělé čelo.

„Co že byste chtěli?“

„Jít se projít,“ opakovala jsem.

„K tomu člověk potřebuje nohy,“ doplnil můj bratranec.

„Musíme se nadýchat čerstvého vzduchu,“ potvrdila jsem.

„Nadýchat vzduchu?“ otázal se Baltazar.

„K tomu člověk potřebuje plíce,“ vypomohl mi Avery a Bal-
tazar vypadal, že ho rozbolela hlava.

Zkřížil paže na prsou a přísně se na nás zadíval, což vypadalo
velmi působivě, protože mě převyšoval o víc než dvě hlavy. „Co
máte za lubem?“ zeptal se.

„Nadýchat se vzduchu,“ opakovala jsem stroze.

„Plícemi,“ dodal Avery.

Baltazarovo chřípí se zachvělo. „Jděte zas dovnitř,“ poručil nám.

Ucítila jsem na sobě Averyho pohled. Zhluboka jsem se nadechla, zvedla bradu a snažila se svého bodyguarda provrtat pohledem. „Ne,“ řekla jsem prostě.

„Ne?“ opakoval Baltazar. Myslím, že za celou tu dobu jsem ho neslyšela tolik mluvit.

„Řekl princ snad, že mám domácí vězení?“

Baltazar svažtil čelo. „Ne,“ připustil, ale viděla jsem na něm, jak moc by si to přál. Po karnevalu jsem se směla volně pohybovat. Jen pokud jsem překročila hranice, došli si pro mě.

Baltazar přešlápl z jedné nohy na druhou. Sval na jeho bradě zacukal, jak zvažoval svoje možnosti. V jeho pohledu jsem viděla, že si pěkně jednu po druhé prochází jednotlivé varianty, jak bych tuhle příležitost mohla využít ke zmizení. Bůh ví, že jsem je už vyzkoušela všechny.

„Takže vy se chcete jít projít,“ pronesl nakonec protáhle.

„Chceme se bavit.“

Můj bratranec se široce usmál. „A k tomu člověk potřebuje hodně alkoholu a sex.“

„Co že chcete?“

„Neposlouchej Averyho.“

Protáhla jsem se kolem Baltazara, což ho ještě víc vyvedlo z konceptu, ale nechal mě skutečně jít. Můj bratranec zaváhal. Jen krátce, pak i on udělal krok ze dveří a stalo se to, co se v posledních dnech stalo pokaždé. Jako kdyby překročil neviditelnou hranici, najednou mu z kůže vyrašilo peří. Vylouplo se z něho jako stín. Můj bratranec protáhl obličej a následoval jasný záblesk světla. V příštím okamžiku jeho šaty dopadly na hromádku. Ozvalo se cvaknutí a klec v mé ruce se zlatě rozsvítila. Mřížová dvířka zapadla a můj bratranec seděl uvnitř. Jako malý hnědý a nabručený vrabec.

Unikl mu povzdech. „Tahle životní forma je tak nedůstojná. Nemohl to být aspoň orel?“

Vrhla jsem na něho soucitný pohled, postavila klec na zem a přivázala k ní zleva i zprava dva pevně svázané pruhy látky. Během několika málo okamžiků jsem zhotovila popruh, za který se klec mnohem lépe nesla. Poučila jsem se ze svých chyb. Vyzývavě jsem se podívala na Baltazara. „No tak, do toho, zavolej kavalerii.“

Bylo mi jasné, že mě nenechají jít samotnou. Ne po tom, co se mnou zažili posledně. Baltazar stiskl zuby a jeho oči zasvítily fascinujícím zlatým odleskem. To samé jsem už pozorovala u jeho bratrů a usoudila jsem, že takhle spolu myšlenkami komunikují. Netrvalo také dlouho a Baltazar strnule přikývl. „Kašpar a Melichar na nás čekají u východu.“

„Skvělé!“

S úsměvem jsem se obrátila a vydala se na cestu nesmyslně dlouhou chodbou. Skla ve vysokých oknech se blýskala. Kolik času uplynulo od chvíle, co jsem se za soumraku pokusila utéct? Přišlo mi to jako půlka života. A jako celý život od chvíle, co jsem tu byla polapená.

Byly dny, kdy jsem se pokoušela vybavit si v paměti obličej svých rodičů. Zvuk jejich hlasů. Vůni našeho domu, když teta Lilly pekla koláč, nebo šustění babiččina zeleného županu po starých parketách. Ševelení jabloní v naší zahradě. Moji sestru, která...

Zarazila jsem se, zahleděla se na své nohy a po zádech mi přeběhlo zamrazení. Fionina smrt se zdála být už tak vzdálená, ale přesto se mi neustále vkrádala myšlenka, jestli to byla opravdu nehoda. Fiona byla tehdy absolutní favoritka, pokud šlo o probuzení prince. Dokonce i ve světě, v němž magie chýběla, vyzařovala něco nadpřirozeného. Přesto mě pronásledovala myšlenka, která se nedala setrást. Co když se někdo pokusil zabránit tomu, co se nyní přece jen stalo: probuzení prince a zániku světa?

Celá léta jsem se pokoušela se rozpomenout, jak přesně k té nehodě došlo, ale jediné, co se mi vynořilo v paměti, byly útržky.

„Princezno?“

Zvedla jsem hlavu a zpozorovala, že jsem se zastavila uprostřed chodby.

Baltazar se na mě pozorně zadíval. „Princezno, je všechno v pořádku? Nemáme se vrátit do pokoje?“

„Ne, jen jsem se zamyslela,“ zamumlala jsem a potřásla hlavou, abych z ní vyhnala předivo myšlenek. Šla jsem dál, ale moje kroky zněly dutě. „Avery?“ zeptala jsem se.

Bratranec za mými zády cosi zamručel. Děsivé obrazy našich předků se míhaly kolem nás. Zdálo se, jako by nás jejich pohledy pronásledovaly.

Ztišila jsem hlas. „Avery, pamatuješ si ještě, proč jsme já a Fiona tenkrát byly v lese u té studny?“

Baltazarovy kroky byly jako pravidelné bubnování vedle mě. Rytmičké a stálé. Zaslechla jsem z klece zatřepotání a pak nastala pauza. Velmi dlouhá pauza.

„Ave?“ zeptala jsem se neklidně a zamrkala.

„Nejsem si jistý. Je to už dlouho... Proč?“ ozvala se váhavá odpověď.

„Je to jen myšlenka, ale... Řekni mi, kdybys už před několika lety věděl, že se tohle všechno stane – že se princ probudí a svět zanikne –, byl bys mě zabil, abys tomu zabránil?“

„Co je to proboha za otázku?“ zeptal se bratranec nevěřící.

„Udělal bys to?“

Avery chvíli mlčel, ale nakonec řekl: „Ne. Vždycky bych se snažil najít jinou cestu než vraždu. Nemohl bych ti ublížit, sestřenko.“

„Ty ne,“ přitakala jsem. *Ale někdo jiný určitě.* Ta myšlenka se do mě zahrýzla a najednou se mi udělalo nevolno.

Zrychlila jsem krok, a jako kdyby moje okolí také pocítilo neklid, zničehonic se před námi objevily velké dveře. Východ z hlavního stanu. S oblibou se schovával, nebo se někdy také

vůbec neobjevil. Ale jak Baltazar řekl, stáli před ním jeho bratři. Oba v tmavé uniformě. Melicharův nos byl oteklý a pod očima se mu prostíraly modrofialové skvrny. Na hřbetě nosu měl nalepenou náplast. Jeho zranění princ tedy také nezhojil. Další nenápadné potrestání za to, že mě nedokázal dopadnout dřív.

Oba jsem chladně pozdravila.

Kašpar se na mě zamračeně podíval, ale Melichar předstoupil a sklonil hlavu. „Těší mě, že jste v pořádku, princezno,“ řekl.

Zakázala jsem si jakékoliv hnutí špatného svědomí. „Pěkná náplast,“ pronesla jsem jen, prošla kolem něho a otevřela dveře.

Ze tmy mi vstříc zavanul chladný vzduch, až jsem se otrásla. Bratři si přitiskli na obličej masky, které byly utvářené jako havraní zobáky, a vykročili za mnou jako stíny. Za námi to zavržalo, ale zabouchnutí dveří se neozvalo. Když jsem se ohlédla, žádné masivní dveře z pevného dřeva nezapadly, namísto toho zašustila jen bílá celtovina. Žádný palác tu nestál, byl tu jen vstup do velkého cirkusového stanu. Ve vzduchu visela vůně svařeného vína a sladkých jablek. Bylo slyšet hudbu, která se mísila s hlukem opilého smíchu. Kdesi se ozvalo cinknutí rozbitých sklenic a následovalo hlasité zavýsknutí.

Právě když jsem se chystala odvrátit, otevřel se vchod do stanu znovu a z něho vyklopýtal velký muž a upadl na zem. Jeho bílý oblek byl plný skvrn, červená kravata mu volně visela kolem krku a na obličejí mu seděla úzká maska. Každý návštěvník karnevalu měl masku a mohl si ji sejmout, až když karneval opustil. Od té doby, co jsem tu byla, jsem ale ještě ani jednou nezpozorovala někoho, kdo by opustil karneval na déle než dvě hodiny. Všichni se vraceli a zůstávali déle a déle a podle mého mínění posléze zapomněli, že venku vůbec existuje nějaký svět. Každý, kdo zabloudil do Wickfordu, byl ztracený.

Procházet tím cirkusem bez masky bylo dovoleno jen princovi a jeho doprovodu.

Chlápek na zemi vypadal, jako kdyby už několik dní nespal. Kůži pod očima měl bledou a matnou, vlasy špinavé a mastné.

Lezl po všech čtyřech po zemi a v příští vteřině začal zvracet. Na zem pleskal příval tekutin a napůl stráveného jídla. Okamžitě mi do nosu stoupl pronikavý zápach žaludečních kyselin. Muž vydal zasténání.

Melichar si stoupl vedle mě, jako kdyby mě chtěl před tím pohledem ochránit. „Pojďme dál.“

Chtěla jsem se dát znovu do pohybu, když Avery za mnou rozčileně zatřepotal křídly. „Hrome, Raino, já myslím, že to je jeden z bratranců Twinsetových.“

Twinset? Potřebovala jsem asi dvě vteřiny a pozornější pohled, než jsem tu hromádku neštěstí zhroucenou na zemi také poznala. „Quinn? Quinn Twinset?“ zeptala jsem se.

Potomek Sněženky a Růženky se zasténáním zvedl hlavu. Jeho oči vypadaly jako prázdné díry a zdálo se, že má potíže na mě zaostřit pohled. „Po... pomoc,“ vypravil ze sebe jen, než se zkroutil a znovu se vyzvracel.

„Princezno,“ pronesl Melichar poplašeně, ale já už jsem se vrhla ke Quinnovi, vyhnula se louži zvratků a klesla vedle něho na zem.

„Proboha, Quinne, vypadáš vážně děsně. Co se s tebou stalo?“ zeptala jsem se ho a musela se držet, abych se z toho puchu, který z něho vycházel, také nepozvracela. Smrděl, jako kdyby se celé týdny nesprchoval.

Quinnova hlava se kolébala, jako by mu seděla volně na ramenou.

„R... Raino?“ vykoktal, a přestože strašlivě páchl, vzala jsem jeho obličej do dlaní a odhrnula mu zcuchané blondaté vlasy z tváře.

„To jsem já, Quinne. Co se děje? Kde máš Harbora?“ zeptala jsem se na následníka Růženky. Doposud jsem nikdy neviděla jednoho bez druhého.

„Já... já vůbec netuším.“ Quinn zavzlykal a celé jeho tělo se třásl, jako kdyby potřeboval každičkou špetku síly, aby formuloval srozumitelné věty.

„Co se stalo?“ S leknutím jsem si vzpomněla na dalšího následníka, kterého jsem potkala při vstupu do Wickfordu. „Byli jste společně s Remym Beauvieuxem,“ připomněla jsem mu.

Quinn přikývl. „Od... oddělili nás.“

„Kdy?“

Něco v jeho pohledu se zablýsklo. „Já nevím,“ zašeptal a z prsou se mu vydral další vzlyk.

„Kdy jsi naposledy opustil karneval?“

„Já... já nevím.“ Podle toho, jak vypadal a páchl, tu musel být skoro tak dlouho jako já. „Kde to jsem?“

„To bude dobré, potřebuješ si jen trochu odpočinout. Najdeme tvého bratrance,“ ujistila jsem ho a vzhledla k Melicharovi. „Odneste ho do mého pokoje. Musí se nutně vyspat z toho rauše.“

Melichar vzdychl, jako kdyby to čekal. „Nemůžeme ho odnést do vašich komnat, princezno,“ namítl.

„Ovšemže můžete,“ odporovala jsem, ale můj strážce jen zkřížil paže na hrudi.

„Ne,“ prohlásil a jeho hlas byl stejně neústupný jako jeho pohled.

Stiskla jsem zuby a odrkla si. „Tak ho tedy zanechte do Averyho pokoje. On ho beztak nepotřebuje.“

„Ha ha ha,“ ozval se můj bratranec ze své klece posměšně.

Když Melichar váhal, dodala jsem: „Můžeme to udělat po dobrém, nebo po zlém, Mele. Já tu Quinna ležet nenechám, a pokud vím, nemám nijak zakázáno přijímat návštěvy, ne?“

Naše pohledy se do sebe zaklesly. Zнала jsem Melichara mezitím už dost dobře na to, abych poznala, že zvažuje, jestli by neměl zvolit cestu po zlém. Abych byla upřímná, nebyla jsem si jistá, kdo by pak vyhrál. Ale nakonec jeho oči zlatě zasvítily a napjatá ramena se mírně uvolnila. Krátce přikývl a Baltazar předstoupil. Beze slova si přehodil namol opilého Quinna přes rameno.

„To poletím?“ zeptal se Quinn zmateně.

„Na to radši zapomeň,“ zavrčel Baltazar.

Jako v odpověď začal Quinn znovu zvracet, přímo přes záda mého strážce. Než zmizeli v nitru stanu, slyšeli jsme, jak Baltazar hlasitě nadává.

„Děkuju,“ řekla jsem stroze Melicharovi a ignorovala ruku, kterou ke mně napřáhl, aby mi pomohl na nohy.

Melichar přikývl, ale vypadal přitom, jako kdyby nutně potřeboval dovolenou. Nebo prášek proti bolesti. Nebo obojí.

Posměšně jsem ho poplácala po širokých ramenou. „Nikd vám nebrání tuhle práci vypovědět,“ připomněla jsem mu.

Vzdychl. „Už jen to pomýšlení mi dovolí v noci ještě spát.“

Vrhla jsem na něho pobavený pohled a pak se dala znovu do pohybu. Byli jsme už v centru karnevalu. Zatímco při mém příchodu byl ještě asi tak velký jako vesnice Wickford, nyní narostl na nejméně trojnásobnou velikost. Čím víc lidí na karneval přicházelo a zůstávalo tu, tím byl karneval větší – jako rostoucí rakovinný nádor. A my nebyli nic víc než červi, kteří se v něm hemžili. Každým dnem přibývalo více stanů a uliček. Z toho důvodu bylo také pokaždé tak obtížné najít cestu ven.

„Kam chcete jít?“ zeptal se Melichar.

„Prostě půjdu,“ opáčila jsem stručně a on to nechal být. Kašpar si něco pro sebe zamumlal. Vydala jsem se alejí, která vedla od stanu a byla lemována zelenými lucernami. V jejich nitru plápolaly stejné modré plameny jako v princově krbové místnosti. V pravidelných intervalech tu stály lavičky obsazené lidmi, kteří jedli, pili nebo jen tak bez hnutí seděli. Všude rostly stromy s velkými zlatými jablky. Jejich sladká vůně visela ve vzduchu a davý návštěvníků, kteří došli až sem, po nich sahaly, trhaly je a bořily zuby do sladké dužiny, až měly rty potřísněné zlatým prachem. V jejich očích se nacházel stejně zmatený výraz, jaký jsem zaregistrovala u Quinna. Do vůně ovoce se nyní také mísil kyselý pach tělesných tekutin. Doléhal k nám zkrlesle smích a na okamžik mi připadalo, jako kdybych vkračela přímo do noční můry.

Melichar a Kašpar kráčeli po mém boku, každý z jedné strany, a na každého, kdo se ke mně přiblížil být jen na krok, vrhali přísné pohledy. Kašpar pravidelně odstrkoval lidi stranou. Zdálo se, že tu nikdo není už doopravdy při smyslech, ale přesto všichni upírali své zasněžené pohledy na mě.

Nedokázala jsem zahnat bodnutí špatného svědomí. Všichni tu byli kvůli mně. Protože to já jsem prince probudila. Beze mne by nyní neleželi ve špíně a necpali se očarováním ovocem, nýbrž by se věnovali úplně obyčejným věcem. Životu, který pravděpodobně už nikdy nepovedou.

Bezděčně jsem zrychlila krok a přinutila se nedívat moc pozor. Když jsme měli alej konečně za sebou, ulehčeně jsem si vydechla. Před námi se otevřel ohyb řeky, přes který se klenul most ze skla. Také tady vrhalo světlo luceren tančící stíny. Někteří návštěvníci tu stáli, drželi se za ruce a dívali se na řeku, po níž tu a tam gondoliéři postrkovali své loďky. Přesně to jsem hledala!

„Hej! Zastavte!“ zavolala jsem a rozběhla se dolů ke břehu.

Sledovaly mě udivené pohledy, když jsem na jednoho z gondoliérů zamávala. Nikdo se v areálu karnevalu nevyznal tak dobře jako právě gondoliéři. Jestli někdo ví, kde se teď nachází zrcadlový kabinet, tak oni. Na můj pokyn ke mně jeden z nich zamířil, ale pár metrů přede mnou najednou zarazil bidlo hluboko do dna řeky a otočil se.

„Hej! Haló!“ volala jsem a zuřivě mávala, ale pak můj pohled padl na Kašpara. Měl založené ruce na prsou, stejně jako Melichar, a oba vrtěli hlavami, jakmile se některý z gondoliérů přiblížil.

Vztek mi vehnal horkost do tváří. „Co to děláte?“ obořila jsem se na ně.

Melichar se na mě nevzrušeně podíval. „Nevím, co máte na mysli, princezno.“

„Nehraj si se mnou!“ vyjela jsem na něho.

Jedno rezavě rudé obočí vylétlo nahoru. „To nedělám.“

„Odháníš je! Proč?“

Ještě jeden posměšný pohled. „Myslel jsem, že si chcete pro-
táhnout nohy,“ pronesl pevně a ukázal dopředu. „A něco k pití
je tam vpředu, v některých stanech.“

Zúžila jsem oči do štěrbin. „Takže tuhle hru chceš hrát?“

„Nevím, co tím myslíte,“ opáčil jen.

Nafoukla jsem tváře a zavrčela. „Dneska večer tě přiměju
k tomu, abys dal výpověď z téhle práce,“ prohlásila jsem.

Kašpar si pobaveně odfrkl, ale Melichar se na mě jen klidně
podíval. Frustrovaně jsem si odfoukla pramen vlasů z obličeje.
Musím se těch mých svalnatých průvodců nějak zbavit. Aspoň
na tak dlouho, abych našla cestu k zrcadlovému kabinetu.

Kráčela jsem dál. Za mostem leželo tržiště. Tucty malých
stánků se tu řadily jeden za druhým v záplavě uliček, které
se rozvětvovaly snad do nekonečna. Prodávalo se tu víceméně
všechno. Od ručně vyřezávaných šperků, pestrých hedvábných
šátků a blýskavých oděvů přes parfémy, klobouky, hole a hodiny
až po drobná zvířata ve zlatých klecích, jako byla ta, v níž dřepěl
můj bratranec. Na první pohled všechno vypadalo jako zboží na
normálním řemeslném trhu, ale když se člověk zastavil a zadíval
se na prodávané předměty lépe, mohl si povšimnout, že některé
z těch třpytivých flakónků byly naplněné mléčně zelenou nebo
černou tekutinou. V mnohých se převaloval kouř a v jiných zase
poskakovala drobná havěť. Na jedné ceduli stálo: *Jed a kletby.
Účinnost zaručena po 24 hodin!*

U jednoho stánku se v lehkém vánku pohupovaly a cinkaly
dřevěné řetízky a náramky, ale jakmile jsem prošla kolem, po-
znala jsem, že jsem se zmýlila v materiálu. Žena za pultem totiž
právě vyřezávala lesklý prsten – z kosti. Když na sobě ucítila můj
pohled, s úsměvem vzhlédla. V ústech jí chyběly téměř všechny
zuby, ale přesto jsem jí rozuměla, když zaševelila: „Jen pojď blíž,
moje milá. Za jeden tvůj řezák ti vyrobím medailon, který tě
ochrání před zlými pohledy.“

Než jsem stačila odpovédět, zakryl mi Melichar výhled. Uleh-
čeně jsem vydechla a rychle pokračovala dál.

V další výloze tikaly hodiny, ale zdálo se, že ani jedny nejdou skutečně správně. Některé šly zřetelně pomaleji, jiné zase příliš rychle, a další dokonce pozpátku. Muž ve stánku zvedl do výšky jednu blýskavě kapesní hodinky a zvolal do koupěchtivého davu: „Tyhle hodinky vám výměnou za pouhé tři roky života ukážou přesné datum smrti. S těmito hodinkami můžete pozorovat, která vaše životní rozhodnutí váš čas na Zemi prodlouží nebo zkrátí. Prodlužte si život co možná nejvíc! Kupujte, dokud není pozdě! Kdo by si nepřál vědět, kdy přijde jeho čas, a kdo by nechtěl získat ještě pár let navíc?“

Vyvolávání prodavače hodin se mísilo s voláním prodejce, který v ruce držel vázu a vykřikoval: „Džin v téhle váze vám nesplní pouhá tři přání, nýbrž rovnou šest!“

Ozývaly se další výkřiky. „Třínohý slepice! Tak rychlé slepice hned tak neseženete, a jedna ze sta dokonce snáší zlatá vejce.“

„Mám ti koupit třínohou drůbež? Jako kamaráda?“ zeptala jsem se Averyho.

„Opovaž se,“ zasyčel Avery a já málem zakopla, když mi čísi svraštělá stará ruka něco strčila pod nos.

„Děvenko moje, chtěla bys jablíčko?“ Přede mnou stála stará babizna. Do obličeje jí spadaly dlouhé šedé vlasy, v ústech jí chyběl každý druhý zub a ve tváři měla vyryté hluboké vrásky. Zašklebila se, když mi podržela pod nosem ovoce a zakrákorala: „Jen jedno kousnutí, a všechny sny se ti splní.“

Jablko bylo tak šťavnaté a lesklé, že jsem v něm skoro viděla svůj odraz.

„Ona nebude –,“ začal okamžitě Melichar, ale já už si jablko vzala a bez mrknutí oka se do něho zakousla. Ústa mi naplnila sladká šťáva.

„Okamžitě to vyplivněte,“ zařval na mě Melichar, zatímco mě stařena pobaveně pozorovala.

„Nech toho. Já vím, že jsi to ty, dáble,“ řekla jsem.

Stařena protáhla vrásčitý obličej a v příštím okamžiku přede mnou stál Pentragon. Černé vlasy, které v zářivém světle pouliční

lucerny hrály do modra, měl svázané dozadu do volného copu a měl na sobě elegantní jasně červený oblek. „Co mě prozradilo?“ zeptal se.

Melichar a Kašpar na okamžik vypadali, že dostanou infarkt, ale neucouvli. Spíš naopak, oba ke mně přistoupili ještě blíž.

Naklonila jsem hlavu a odhodila jablko nedbale na ulici.

„To bylo strašné klišé,“ pronesla jsem jen a ďábel ohrnul rty. Nemusí vědět, že ho prozradil pach.

Pentragon luskl prsty a v příštím okamžiku mi podával blýskavý hřebínek. „Chceš tedy tohle?“ zeptal se, galantní jako vždycky.

„Co ode mě chceš, Pentragone?“ zeptala jsem se jen.

Znovu luskl prsty a místo hřebenu se objevila elegantní vycházková hůl, jejíž hlavice tentokrát vypadala jako jablko, a ne jako kozí hlava. „Když jsem slyšel, že se procházíš venku, pomyslel jsem si, že už je to hodně dlouho, co jsme spolu naposledy něco podnikli.“

„My jsme spolu ještě *nikdy* nic nepodnikli, Pentragone.“

„No právě. Je nejvyšší čas, abych poznal svou budoucí královnu.“

Podrážděně jsem se kolem něho protáhla a prodírala se z trižště ven.

„Kam půjdeme?“ zeptal se pobaveně Pentragon, který se nenechal setřást.

„Chci si jen trochu protáhnout nohy,“ opáčila jsem.

„Takže prohlídka pamětihodností! Jak vzrušující. Co bys chtěla vidět? Dovedu tě tam.“

Zastavila jsem se tak náhle, že do mě Melichar málem zezadu vrazil. „Je jedno kam?“ zeptala jsem se zkoumavě.

Pentragon se opřel o hůl a šarmantně se na mě usmál. „Ovšemže.“

Cítila jsem, jak Avery za mnou neklidně třepotá křídly, a bylo mi jasné, z čeho má strach. Měla jsem ale jinou možnost? Havraní bratři mě nespustili z očí a sledovalo mě i spousta jiných